סידור תפילה
ליום העצמאות
ויום ירושלים

"תכלת מרדכי"

תכלת מרדכי

"להחזיר עטרה ליושנה"
סדר התפילה ליום העצמאות
כפי שקיבלו וקיימו חכמי מרוקו וצפון אפריקה

סידור התפילה לע"נ מו"ר אבינו הרב מרדכי אביטן זצ"ל

תוכן ענינים :

פתח דבר 2

להחזיר עטרה ליושנה 5

דבריהם של חכמי מרוקו בענין מדינת ישראל.....8

הרב יוסף משאש זצוק"ל

הרב שלום משאש זצוק"ל

הרב משה מלכה זצוק"ל

הרב עובדיה יוסף שליט"א

הרב עמרם אבורביע זצוק"ל

סוד הספירה ביום העצמאות

יום ירושלים ויום שבועות

האדמו"ר רבי מאיר אבוחצירא זתע"א

הרב בן ציון מאיר חי עוזיאל זצוק"ל

הגאון רבי מאיר מאזוז שליט"א

תפילת ערבית ליום העצמאות 19

תפילת שחרית ליום העצמאות 37

פיוטים ליום העצמאות 41

פתח דבר

זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו, עם קום המדינה תקנו הרבנים הראשיים בארץ ישראל, הרב בן ציון מאיר חי עוזיאל והרב יצחק הלוי הרצוג תפילה חגיגית ומיוחדת בהלל ובהודאה, תפילה זו נתקבלה בשלמותה אצל כל חכמי מרוקו והמערב. גם אבי מרדכי זצ"ל הודה לה' בה' באייר והימים האלו נזכרים ונעשים בכל שנה ושנה ועשה אותו יום הלל ושמחה, ודבר זה היה פשוט וברור בעיניו, חבריו לתורה רבי חיים שושנה זצ"ל, רבי מנחם גבאי זצ"ל הטמונים יחד באותה חלקה בעיר באר שבע המשיכו באותה מסורת אבות כפי שקבעו רבני מרוקו וכפי שפסק הגר"ש משאש ורבני מרוקו לגמור את ההלל ולחוג את יום העצמאות מתוך שמחה והודיה לקב"ה (אולם בארץ ישראל יש החולקים לקוראו בלי ברכה, ראו דבריו בהמשך). אולם בדור האחרון קמו בני תורה צעירים המלעיגים על אלו השמחים ביום ה' באייר וקוראים בו את ההלל או הנמנעים מלשמוח ביום זה , על כך מצווים אנו להחזיר עטרה ליושנה כפי שקבעו אבותינו.

בסידור זה נמצאים מקצת דבריהם של גדולי ישראל מחכמי מרוקו והמערב אשר קבעו לשמור על יום זה כיום הלל ושמחה.

מכאן אנו קוראים בקריאה קדושה אל אחינו בני המערב **"החזירו עטרה ליושנה"** והמשיכו במנהגיהם של אבותינו כפי שקבעו ואל ישנה אדם ממנהג אבותיו .

ברוח דעת אבי זצ"ל (מרדכי אביטן) ולעילוי נשמתו אשר נקבר ביום הילולתו של אור החיים הקדוש יד' תמוז תשס"ז, הוצאנו לאור סידור ליום העצמאות בשם **"תכלת מרדכי"**, המכיל בתוכו מעט מדברי חכמי מרוקו והמערב על יום העצמאות, סדר התפילה כפי שנקבע ע"י הרבנות הראשית ואומץ במלואו ופיוטים ליום העצמאות .

וביום חגנו , מודים אנו על כל הטובה שהטיב לנו ה' על גאולתנו ועל פדות נפשנו יהי רצון שנזכה במהרה לבנין בית המקדש ולגאולה שלימה אמן .

נערך ע"י

בנו מאיר אביטן הי"ו

אייר תשס"ט

mavitan@netvision.net.il

"להחזיר עטרה ליושנה"- קריאה קדושה !

כיסופיהם של יהודי ספרד לארץ ישראל ידועה ומפורסמת, אך חיבתם העזה של בני ארצות המערב הייתה מיוחדת. החל מרבי יהודה הלוי בפיוטו "ליבי במזרח ואנכי בסוף מערב", ועד בני הדור האחרון שעלו מהמערב וכונו בשם זה על שום שהם שוכנים מערבית לארץ ישראל וקשרו שמם בזיקתם העמוקה אליה ונפשם השתוקקה לעלות לארץ ישראל. מו"ר אבי מרדכי אביטן היה מוטבע בחותם חכמי המערב וכשהגיע לארץ ישראל לעיר באר-שבע היה נוהג לומר בכל עת שהוא מתהלך בעיר אבותינו בה התהלך אברהם אבינו. חיבתם הייחודית של חכמי מרוקו ידועה בזה שקיבלו וקיימו לקיים את התפילות כפי שנמסרו ע"י הרבנות הראשית של ארץ ישראל, וכל החכמים והקהל כבדו כל הנאמר באהבה ובשמחה. בדרשות אבי ובכתביו היה מסיים "יהי רצון שיהיו דברים אלו נחת רוח ליוצרנו ויעלנו לארצנו במהרה בימנו אמן כן יהי רצון ".

ולא התעוררתי לדבר ולתקן, לולי ראיתי כיצד מנהג אבותיי כאסקופה נדרסת ואין פוצה פה. ובאו תלמידים חדשים הטוענים לכתר "החזרת עטרה ליושנה", והנהיגו מנהגים אשר לא ידעום אבותינו ומלעיגים על אלו השמחים ביום ה' באייר ועל אלה נפשי בוכייה. וכשנקלעתי בערב חג יום העצמאות לבתי כנסת ספרדים מהוותיקים או מהחדשים לתפילת יום העצמאות החלו לעשות כמנהג אותם אשר אין מכיריו בנס שעשה עמנו בורא עולם ונהגו ביום זה כיום מן הימים ובחלקת לשון ישיאוך לקיום מנהגם החדש כי זאת לא המדינה ולא הצבא ... ורבו הצללים בה...

לב יודע מרת נפשי, זכורני, כנער המשתתף בתפילות החג של ערב העצמאות, בית הכנסת מקושט בדגלי ישראל, רב בית הכנסת (הרב יצחק אסרף זצ"ל) "אביר יעקב" בבאר-שבע מנגן את תפילות החג בלחן "התקווה" וכולם לבושים בבגדי החג. אווירה זו שרתה בעוד רבים מבתי הכנסת מבני הקהילה ממרוקו והקהילה הספרדית, אף זכיתי להיות במחיצתו של הרב חיים שושנה זצ"ל אב בית דין העיר דמנאת במרוקו וחבר הרבנות בבאר-שבע לראות את יום השמחה בקהילתו, בית הכנסת מקושט וחוגג את יום העצמאות כהלכתו ואף הלל בברכה.

והנה באו חדשים מתוך מועצת חכמי התורה של אותה החזרת עטרה ליושנה ואמרו דברים תפלים בעניין גיוס לצבא או המדינה . והם אינן מן הרבנים השורשיים המשקפים את הרוח הלאומית והתורנית של חכמי מרוקו וספרד המקוריים, הם חיקוי של רבני הקהילה החרדית האשכנזית, ואין ליוצאי בני ספרד השורשיים להתהלך בדרך זו.

והנה עלה בידי לפני שנים לקרא את תשובתו המרתקת של מרן הגדול הרב משה מלכה זצ"ל ראב"ד ורבה השלישי של פתח-תקווה. הוא נשאל בספרו שו"ת מקווה המים על ידי חייל הנמצא בחזית (בשנת תשל"ד) בעניין סוגיה הלכתית בשבת ותשובת הרב מרתקת מאוד, הוא אינו עונה ישר לשאלתו וכך הוא פותח את תשובתו :

"מצבם של חיילי צה"ל בחזית מדאיג אותי תמיד, עמד נגד עיני ותפש כמעט את כל מחשבותי, הייתי תמיד שותף לרגשותיהם ומרגיש בצערם, אך יחד עם זה התקנאתי בהם וחפצתי להיות אתם, חבל שהגיל מנע ממני את זאת. זכות גדולה זכו כי נמסר להם התפקיד החשוב מאת ההשגחה בעליונה להיות שומרים על בטחונה וקיומה של מדינת ישראל הצעירה, אשריכם שזכיתם לכך, שכרכם גדול ומכופל בשני העולמות, ושמכם יזכר לטובה בפיהם של כל אישי האומה לדורות עולם".

בפיגוע שהתרחש בהר נוף ובו נהרג גם רס"מ זידאן סייף ונפל בעת שניהל קרב יריות מול המחבלים. בין המלווים היו מאות חרדים שנקראו להגיע ללויה, בין הדוברים שמעתי את הסיבה להשתתפותם בבחינת 'הכרת טוב' ו'כל המציל נפש אחת כאילו הציל עולם ומלואו', 'הוא נתן את חייו כדי שאחרים יוכלו לחיות' , 'הוא זכה להיכנס לעולם הבא' ועוד דברים רבים המכבדים את המעשה...אך נפשי נפשי זעקה ! והיכן היו אותם בני ישיבות ומאות של בני תורה בלווייתו של החייל סמ"ר שון כרמלי שנפל במבצע צוק איתן ?! או לוויה של כל חייל אחר?! האם אין מספיק סיבות למה להשתתף בלוויה זו ?!

רק כאשר דברי חכמים נשמעים על דרך השלילה למדינה, לצבא, לדגל ולהמנון, היא המביאה להתנהגות זו או לאמירות שליליות. החכמים האלו אינם משקפים את רוח רבני היהדות הספרדית השורשים. הרב משה מלכה זצ"ל, הרב משאש ועוד רבים הם החכמים שלי במועצת חכמי התורה, הם המשקף את הרוח הספרדית ובעיון קל כל רבני המערב מן הדור ההוא הם בניגוד להחזרת העטרה החרדית (האשכנזית) .

ובאותו עניין על אלה שזלזלו ביחסם לדגל ישראל, ענה הרב משה מלכה זצ"ל בתשובתו המיוחדת בספרו מקווה המים לשאלה שנשאל, האם מותר להעמיד דגלי ארץ ישראל בבית הכנסת? ומתוך תשובתו אנו למדים על חיבתו והתייחסותו למדינת ישראל:

"לא ידעתי במה נסתפקת, ומה הוא האיסור שיכול להיות בדבר. אמת היא שישנם אנשים קיצונים המתנגדים למדינת ישראל ולכל הקשור אליה, והם רואים בדגלה כפירה וסטיה מדרך התורה, אבל אנשים אלה הם מעטים מאוד ונער יכתבם, ודעתם לא מעלה ולא מורידה, והעיקר הוא שכל מה שקרה וקורה כאן במדינה הכל בהשגחה אלהית ויש לי כאן איכות דברים, רק שאין העת והזמן מוכשרים להעלותם על הכתב, ועוד חזון למועד, באופן, שלפי דעתי, אין חשש כלל של איסור להעמיד דגל המדינה בבית הכנסת, אדרבא זהו כבודה ותפארתה של מדינת ישראל שיתנוסס דגלה על גבי ארון הקדש כדי להוכיח קבל העמים והעדות שתורת ישראל וארץ ישראל היינו הך, וכי דגל ישראל צריך שיהיה קשור לתורת ישראל."

דעו לכם אחיי, כי כך נהגו רבים מאוד מבני עלייה זו, והם אינן מועטים אלא רבים מאוד ומפורסמים. והנה באו חדשים שטענו לכתר החזרת עטרה ליושנה וזנחו מנהג אבותיהם והביאו מנהג אשר לא יכירנו, אילו בני עלייה זו היו רואים את מעללי החזרת עטרה ליושנה והיו בדכדוכי נפש.
רק בבתי הכנסת שעוד מסורת אבותם בידם, דגלי ישראל מונפים בגאון, אולם רבים אימצו את דרך החזרת עטרה ליושנה והורידו דגלם, ואנו בני הדור השני מצווים בעת הזאת להיכנס בשערי ההיכל הספרדי השורשי והנכון ולהרים דגל ישראל.

מו"ר אבי מרדכי אביטן זצ"ל, ידיד נפשו של הרב חיים שושנה זצ"ל ונטמן בסמיכות לידו, מוסר שמעתי ואספרה לכם. אבי היה מוטבע בחותם חכמי המערב. וכשזכה אבי לעלות לארץ ישראל הייתה תורת ארץ ישראל טבועה בו. היה יוצא נגד המלעיזים על מדינת ישראל, ומנהגו היה ביום העצמאות להודות לבורא עולם על הבאת הבנים לארץ ישראל ועל תחיית האומה. היה מציין: עדיין לא הגאולה המושלמת, אבל קמעא קמעא, ומונה את שבח המדינה. וכך נהג ביום העצמאות לאחר תפילת שחרית חגיגית: חוזר לביתו, לומד ועוסק בתורה. לקראת הצהריים היה דן עמנו בשאלות שהיו בחידון התנ"ך ובסיום היינו יושבים לשולחן ערוך שירי הודיה ולחם בית שאפתה אמי במיוחד לסעודת הודיה ביום זה. וכך בדרשות אבי עוד במרוקו היה מסיים תמיד: "יהי רצון שיהיו דברים אלו נחת רוח ליוצרנו ויעלנו לארצנו במהרה בימנו אמן כן יהי רצון".

וכך מספר הרב יוסף משאש זצ"ל , רבם של תלמיסאן שבאלג'יר ומקנס שבמרוקו ובערוב ימיו רבה של חיפה (נפטר בשנת תשל"ד), בהקדמתו לספרו "נחלת אבות" ח"ב על שמחת יום העצמאות :

"...וגם אני, העני, עניתי חלקי בעדת עוזי ומעוזי, בבית הכנסת המרכזי, פה עיה"ק חיפה, היפה, ומשם הלכתי הביתה, ואכלנו סעודתא, דמהימנותא בחדותא, ובשירתא תשבחתא, לאל אשר אויב מארצנו עיקר, ויהי ערב ויהי בקר, השכמתי בשמחה ובששון, ונפל בפי פסוק בזה הלשון, רבי אומר: שמחו את ירושלים..."

וכן הוסיף מדילה פיוטים ליום העצמאות כגון זה (חלק קצר מן הפיוט):

"...אתן הודאות ללובש גאות / עשה פלאות בחג העצמאות...
שנת תש"ח גדלה השמחה / גבורה נחה על עם נבואות
חמשה אייר, יהיה מצויר / תושב ותייר ירבו ההודאות."

ותן לחכם ויחכם עוד והבאתי עוד כטיפה בים, מן הפייטנים המוכרים בקהילת מרוקו, רבי דוד בוזגלו זצ"ל (נפטר בשנת תשל"ה), המחבר פיוטים רבים, וליום זה חיבר פיוטים אחדים והנה הדוגמה לפניכם:

"...ובשוב בנייך אלייך מנצחים / אז דגלם יתנוסס לנצח נצחים
הידד יהיה יום זה גדול ומשמח / כעל דגל ציון נצחון זורח..."

חיבתם הייחודית של חכמי מרוקו והמערב ידועה בזה שקיבלו וקיימו לקיים את התפילות כפי שמסרה הרבנות הראשית של ארץ ישראל, וכל החכמים והקהל כיבדו כל הנאמר באהבה ובשמחה, וקיימו את התפילות במשך שנים רבות וכך נהגו בארץ. ועל כן לכה בני וקשור דברים אלו כחותם על זרועך ועל לוח לבך יוחק כי בכך הישועה תגדל ותקרב יום הגאולה הגדולה.

עוד כנער, בסידורי קהילות המזרח והמערב, בסוף הסידור נוספה תפילת יום העצמאות, אולם עם הקמת התנועה "החזרת העטרה ליושנה" הושמטו תפילות אלו מתוך הסידורים וכמעט ולא נמצא תפילה זו בתוך הסידורים והנה נתעוררה רוח קודשנו, ורוח חדשה מפעמת בבני הגולים מן המערב וחזרו להוציא סידורים עפ"י מנהג קהילת מרוקו, ובכל סידור וסידור שיצא לא נפקדה ממנו תפילה ליום העצמאות. אשרי המחזירים עטרה ליושנה.

על כן עלינו, על בני הדור השני, אשר עדין זכות אבותם בידם, להחזיר את אמת העטרה ליושנה, להחזיר את המנהג שנהגו בו אבותינו, ולהלל ולשבח בורא עולם על הזכות אשר נפלה בידינו להיות מהיושבים בארץ ישראל במדינת ישראל. מוטלת עלינו בני עולי מרוקו וצפון אפריקה להחזיר עטרה

ולהנהיג בכל מקום את סדר התפילה כפי שהתקבל ולהודות לבורא עולם. אל תלכו אחרי אותה עטרה, שרבים מבני המזרח והמערב חברו 'להחזיר עטרה ליושנה', אך אוי לאותה עטרה שהתקלקלה.

ואמרתי ומזה אל תנח ידך, וקראתי אל לנו לשקוט! מצווים כל איש אשר לבו דואב וכל חברי הגרעינים התורניים בכל היישובים של הציונות הדתית כשתילים נשתלו ועצים ניטעו וכעת הכו שורש, ובני המערב אשר רוח אבותם בידם, לחזור אל בתי הכנסת הספרדיים השורשיים ו"להחזיר עטרה ליושנה", לתקון את המעוות, ולהביא בפניהם את פרקי הגאולה של חכמי המערב ואחרים. על כן טעם זקנים קחו, והפיצו דברי חכמים אלו בגאולת המדינה אצל כל בתי הכנסת הספרדיים.

רבה של ארץ ישראל הראשון לציון הרב מאיר עוזיאל זצ"ל שראה במו עיניו בפורענות הנוראה שהכחידה שליש מעמינו בכבשנות השואה, הוא בחזון רוחו הרעיף דברי נחמה על צאן מרעיתו שבארץ ישראל, ובספריו הורה ופסק הלכה לעם השוכן בציון ובתפוצות. בבוא היום והפציע שחר הגאולה על הררי ציון, כתב לנו הגאון הראשון לציון רבי בן ציון מאיר חי עוזיאל זצ"ל בקול קורא אל העם:

"היום הזה נהיית לעם לה' אלוקיך"... "יום זה הוא יום טוב לישראל היושב בארצו ובכל תפוצות פזוריו, לדורותינו ולדורות עולם. להודות לה' חסדו, להגיד בקול זמרה וצהלה ותהילה: זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו. ששו ושמחו בה' אלוקינו וחדוות ה' תהיה מעוזנו לנצח... מהרה תחזינה עינינו בתקומת כסא מלכות בית דוד ובבניין אפריון ואריאל בירושלים עיר קדשנו ותפארתנו ובירת ממלכתנו לנצח".

ובחותם דברי, מן המפורסמות, טעם זקנים לקחתי ממרן הרב יוסף משאש זצ"ל, אשר נשאל בספרו "אוצר המכתבים" חלק ג' עמ' קס"ג:

"עוד שאלת על יום העצמאות, שיש אומרים בו תחנון וסליחות וכו' ועל כך השיב: אין לך לסכסך דעתך בעניינים אלו, אתה ספרדי חרד, עשה מה שאנחנו עושים, עושים אותו יום טוב בהלל גמור ובהודאה למלך הכבוד ברוך הוא, ואוכלים ושותים ושמחים, ואין לנו עסק עם אחרים".

תמו עד הנה אמרי נכחים וישרים למוצאי דעת, כה איחלתי אנוכי הקטן מאיר בן מרדכי אביטן.

מקצת דבריהם של חכמי מרוקו והמערב
לראשית צמיחת גאולתנו - מדינת ישראל ויום העצמאות

גאוני מרוקו נודעו באופיים הנוח והמתון ובכושר פסיקתם העצום על מי מנוחות, ובנחת הנהיגו את צאן מרעיתם. וכאשר הגיע קול התור בארצנו, עוררו גאוני העדה את קהל מרעיתם לעזוב ולעלות לארץ ישראל ולהשתתף בה. לפנינו מספר מעט של התייחסויות גדולי חכמי המערב למדינת ישראל ורבים וגדולים מחכמי המערב כתבו עוד והיריעה צרה מלהכיל כל דבריהם .

מרן הגה"ק והצדיק רבינו יוסף משאש זצ"ל

הרב יוסף משאש, רבם של תלמיסאן שבאלג'יר ומקנס שבמרוקו ובערוב ימיו רבה של חיפה , גאון מופלא זה חיבר למעלה מארבעים ספרים (!!!) בכל חלקי התורה. בשנת תשכ"ד עלה ארצה וכעבור שנה נבחר לרבה הראשי של חיפה והסביבה. ביום ב' בשבט תשל"ד(1974) נתבקש לישיבה של מעלה . מרן הרב משאש זיע"א נשאל בספרו "אוצר המכתבים" חלק ג' עמ' קס"ג: "עוד שאלת על יום העצמאות, שיש אומרים בו תחנון וסליחות וכו' ועל כך השיב:

אין לך לסכסך דעתך בעניינים אלו, אתה ספרדי חרד, עשה מה שאנחנו עושים, עושים אותו יום טוב בהלל גמור ובהודאה למלך הכבוד ברוך הוא, ואוכלים ושותים ושמחים, ואין לנו עסק עם אחרים".

וכך כתב בהקדמתו לספרו "נחלת אבות" ח"ב:

"ובאור כ"ח באייר תלב"ש, אשר כובע ישועה חבש, בכיבוש ירושלים, מקור מים חיים, בחסד חי העולמים, במלחמת ששת הימים, שנת לא' תשכ"ח, באייר ביום כ"ח, אשר הוקבע במדינה, ליום חג בכל שנה ושנה, בתפילות חגיגיות, בבתי

כנסיות, עם נאומים והרצאות, על הניסים ועל הנפלאות, ונקרא בלב ובשפתים, יום ירושלים".

"וגם אני, העני, עניתי חלקי בעדת עוזי ומעוזי, בבית הכנסת המרכזי, פה עיה"ק חיפה, היפה, ומשם הלכתי הביתה, ואכלנו סעודתא, דמהימנותא בחדותא, ובשירתא תשבחתא, לאל אשר אויב מארצנו עיקר, ויהי ערב ויהי בקר, השכמתי בשמחה ובששון, ונפל בפי פסוק בזה הלשון, רבי אומר: שמחו את ירושלים..."

במספר בתי כנסיות בחיפה ובירושלים נוהגים לשיר פיוט של מרן הרב יוסף משאש זיע"א בערב יום העצמאות לאחר תפלת שמונה עשרה, וכך ראוי לנהוג בכל ארץ ישראל להודות לה' על כל הטוב אשר גמלנו (הפיוט נמצא בשער הפיוטים) .

הרב שלום משאש זצ"ל

מחברם של ספרי הלכה ומחשבה. כיהן כרבה הראשי של העיר קזבלנקה במרוקו ואחר כך כרבה הראשי של כל מרוקו, וכן כרב הראשי של ירושלים במשך 25 שנה ובתפקיד זה כיהן עד לפטירתו, ב-י' בניסן תשס"ג (2003), בגיל 95.

עליו נאמר שנהג לבוא ביום העצמאות, לבית הכנסת לתפילה החגיגית לבוש בגדי שבת, , ולאחר מכן קיים סעודת חג בשיר והלל לשם יתברך. וכך כתב בספרו "וזרח השמש" חלק ג סימן סג:

" יום העצמאות ודאי שהוא יום גדול. שזכינו בארצנו הקדושה ותיקנו הרבנים הא' בזמנו לגמור את ההלל בברכה. ומי שנהג כמותם, ישארו במנהגם. ומי שעדיין לא נהגו לא יברכו, כי נתחדשו דעות שלא לברך וספק ברכות להקל וכן כתבתי בהקדמתי לספר העצמאות .

אכן הרב משאש דן בשאלה האם לברך על הלל. אבל ודאי שאין ספק באמירת ההלל והדיון בו הוא דן האם יש לברך או לא . בסידור 'מזרח שמש' שיצא בפיקוחו האישי, הקפיד להביא את כל נוסח התפילות ליום העצמאות וליום ירושלים.

מרן הגאון הגדול המפורסם משה מלכה זצוק"ל

היה רבה הראשי של פתח תקווה ונפטר בשנת תשנ"ו (1996) , הרב מלכה נסמך על ידי רבה הראשי של יהדות מרוקו, הרב יהושע ברדוגו לשוחט ובודק מומחה.

בשנת תש"ז (1947) על פי בקשתו של הרב כלפון (רבה של טיטואן), שימש כרב בקהילות לעראיש, לקדח-כביר וארזילא (צפון מרוקו) וכן שימש כחבר בית הדין בקזבלנקה, שפעל בראשותו של הרב שלום משאש ושימש כסגן נשיא בית דין זה.

בתמוז תשכ"ז (1967) עלה לארץ ישראל ושימש כרבה של העיר פתח תקוה עד פטירתו.

מרן הגדול הרב משה מלכה שליט"א, ראב"ד ורבה השלישי של פתח-תקווה. מגודל ענוותנותו הגדולה באמת ובתמים, אנו יכולים ללמוד חיבתו העמוקה ללא מיצרים לארץ ישראל ולמדינת ישראל, עד כדי כך שכל מה תלה בזכותה של א"י. וכדבריו:

"... מיום עמדי על דעתי, נמשכתי בכבלי קסם אחר כל דבר הקשור לארץ ישראל, היא היתה מיטב חלומותי... היא השביעה אותי מרוב טובה, היניקה אתוי מחלבה ומדבשה, ואפשרה לי להתענג ולהתבסם מיו תורתה, (בהקדמתו שו"ת "מקוה מים" חלק ה').

מורנו ורבינו הגאון שליט"א נשאל בספרו:

האם מותר להעמיד דגלי ארץ ישראל בבית הכנסת, ועל זה השיב:

"לא ידעתי במה נסתפקת, ומה הוא האיסור שיכול להיות בדבר, אמת היא שישנם אנשים קיצונים המתנגדים למדינת ישראל ולכל הקשור אליה, והם רואים בדגלה כפירה וסטיה מדרך התורה, אבל אנשים אלה הם מעטים מאוד

ונער יכתבם, ודעתם לא מעלה ולא מורידה, **והעיקר הוא שכל מה שקרה וקורה כאן במדינה הכל בהשגחה אלהית** ויש לי כאן איכות דברים, רק שאין העת והזמן מוכשרים להעלותם על הכתב, ועוד חזון למועד, באופן, שלפי דעתי, אין חשש כלל של איסור להעמיד דגל המדינה בבית הכנסת, **אדרבא זהו כבודה ותפארתה של מדינת ישראל שיתנוסס דגלה על גבי ארון הקדש כדי להוכיח קבל העמים והעדות שתורת ישראל וארץ ישראל היינו הך**, וכי דגל ישראל צריך שיהיה קשור לתורת ישראל".

מרן הגאון העצום הרב עובדיה יוסף שליט"א:

"... ברצוני להדגיש תחילה כי מדינת ישראל ועצמאות שלטון עם ישראל בארצנו הקדושה הינם בעלי חשיבות היסטורית ודתית ממדרגה ראשונה.

לאחר כאלפיים שנות גלות לעמנו הנדכה והנרדף בארצות הנכר, זכינו לשוב לארצנו הקדושה תחת שלטון עצמאי במדינת ישראל.... שלש פעמים זכינו בעזה"י לנצחונות נפלאים על אויבנו הזוממים להכחידנו, במלחמת הקוממיות, מבצע קדש ובמלחמת ששת הימים ראו כל אפסי ארץ את ישועת (ה') אלהינו.

ובתלתא הוי חזקה... נאמר, "וראה בטוב ירושלים": מדינת ישראל כיום היא מרכז התורה בעולם כולו... אמנם אין לכחד כי ישנם לדאבוננו צללים רבים המעיבים על שמחתנו, אולם מעט אור דוחה הרבה מן החושך. עד שיפוח היום בביאת משיח צדקנו ונסו הצללים, ועלינו יזרח ה' וכבודו עלינו יראה עכ"ל.

(קובץ תורה שבעל פה כרך ט"ז, תשל"ד , עמ' י"ט – כ').

וכך כותב בשו"ת "יביע אומר": "**רבים ועצומים מגדולי ישראל רואים בהקמת המדינה "אתחלתא דגאולה"...** מכל מקום הואיל ועדיין רב הדרך לפנינו כדי להגיע אל המנוחה ואל הנחלה, הן מבחינה מדינית וצבאית, והן מבחינה מוסרית ורוחנית לפיכך אין לחייב לגמור ההלל בברכה".

מרן הגאון עמרם אבורביע זצוק"ל

הגאון אבורביע עלה ממרוקו לארץ ישראל בשנת תרס"ו (1906) בהיותו בן ארבע-עשרה שנים, היה תלמידו של הרב יוסף חיים בן יהודה הכהן, ששימש ראב"ד של עדת המערביים בירושלים. בשנת תשי"א (1951) נבחר אבורביע על ידי הרבנות הראשית לישראל, בראשותו של הראשון לציון עוזיאל, כרב ראשי לעדה הספרדית בפתח-תקוה לצידו של הרב הראשי של פתח-תקוה. עוד לפני הקמת המדינה, נטל הרב עמרם אבורביע חלק במאבק היישוב בארץ לתקומת המדינה. היו לו קשרים עם מחתרת ההגנה, בגין זאת אף נעצר על ידי שלטונות המנדט. גם בניו נמנו על הנוטרים והיו חברי מחתרות ובהמשך שרתו בצה"ל. הרב עמרם אבורביע זתע"א, שהיה בקי בחישוב "תקופות ומזלות" כתב : **שביעי של פסח, קריעת ים סוף – כנגד יום העצמאות.**

מרן הבית יוסף, ר' יוסף קארו זצ"ל בשולחן ערוך, או"ח סימן תכ"ח סעיף ג' הביא שכל חגי השנה נקבעים עפ"י ימי הפסח בא"ת ב"ש, דהיינו לדוגמה: האות יום שחל בו יום א' של פסח-בו יחול תשעה באב וכן על זה הדרך:

א-ת תשעה באב.

ב-ש שבועות.

ג-ר ראש השנה.

ד-ק קריאת תורה. שמחה תורה בחו"ל אסרו חג בארץ.

ה-צ צום יום הכיפורים

ו-פ פורים החל לפני פסח

על היום השביעי של פסח, יום קריעת ים סוף לא הובא סימן בשולחן ערוך.

ועל זה כתב בספרו "נתיבי עם", סימן תכ"ח " ובימינו זכינו לדעת

ז-ע שיום **שביעי** של פסח הוא יום **ה**עצמאות" . לב מלכים ביד ה', וקורא הדורות מראש, נתן בליבם לקבוע את יום העצמאות לפי התאריך העברי דווקא בה' באייר, **שלעולם יהא כנגד גאולת מצרים, שביעי של פסח, וכימי צאתנו מארץ מצרים יראנו נפלאות, אמן .**

חידוש זה מובא גם בספר התודעה של הרב אליהו כי טוב .

ביום ה' באייר תש"ח, נשא דרשה ליום זה, וכך כתב בספרו:

"דוד המלך צפה ברוח הקודש על יום חג העצמאות ועליו אמר הפסוק הזה: "זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו", שהתכוון במילים אלה על הפסוק הכתוב בתורה: "היום הזה נהיית לעם" ומצווה אותנו לגיל ולשמוח בו שזו היא מחובתנו להודות ולשבח לה' שזכינו לראות במו עינינו חסדים גדולים שהפליא לעשות לעמו ולארצו.

תכנון המדינה וביסוסה, ומימוש חזון התקוה שפעם בלב כל יהודי בכל שנות חייו ובכל תקופות נסיונותיו, וידוע לכולנו שזו התחלת הגאולה היא אבן היסוד לגאולה השלמה, שגם בכיבוש יהושע לא בבת אחת כבשו את כל הארץ, ועל כל פנים מה שנכספה נפשנו מזה כמה דורות השגנו זה עתה חופש גמור ודרור וחרות וממשל גמור של ישראל בכל החוגים של המדינה, ונצחון צבא הגנה לישראל.

ועלינו כיום הזה לברך את שם ה' ולהודות לו על נס שעשה עמנו, ועל ידי כך נזכה לנס אחר כמימרת רז"ל: "מי שמודה על הנס – נעשה לו נס אחר". "זובח תודה יְכַבְּדָנְנִי וְשָׂם דֶּרֶךְ, אראנו בישע אלקים", שעל ידי שמודים ומשבחים לה' על הנס שאנו הכרנו בו שמים דרך לישע אלקים לישועה השלמה. וכתב האר"י ז"ל, דבכל שנה כאשר משבח ומהלל לה' על הנס שנעשה לו בו יורד שפע רב וגלוי אורות עליונים מלמעלה למטה.

סוד הספירה ביום העצמאות

ידוע ש -49 ימי העומר הם כנגד 49 המילים במזמור למנצח בנגינות וכו' (מפסוק ב' "אלקים יחננו ויברכנו"). ונהגנו לכוון בכל יום מילה אחת מן המזמור. ויום העצמאות, ה' באייר, הוא כנגד המילה **"ישמחו"** אשר במזמור ,
ואם כן יש יסוד לשמחה ביום זה.

האדמו"ר רבי מאיר אבוחצירא זצ"ל

הגאון, הצדיק המופלא, המלומד בניסים האדמו"ר רבי מאיר אבוחצירא זצ"ל, בנו של הבבא סאלי , נשא תפילה לפני א-ל שוכן מעונה, מספר חודשים לפני הקמת מדינת ישראל בפיוט שחיבר **"יחיד רם יערות חושף"**, השגור ומושר בפי רבים מיהודי המערב-מרוקו שם ביקש מאדון האדונים: **"דגל ישראל הרימה".**
וכשקמה המדינה והונף והורם הדגל, אמר על כך אביו הגה"צ המלוב"ן אדמו"ר רבי ישראל אבוחצירה ה"בבא סאלי" זצ"ל:
"תפילתו עשתה רושם גדול בשמים בהקמת מדינת ישראל".

הרב בן ציון מאיר חי עוזיאל ראשון לציון, הרב הראשי לישראל

בתשובה למכתבכם מיום כ' אייר דנא. הנני לענות:
יום העצמאות במדינת ישראל הוא אחד הימים הגדולים בתולדות ישראל שיש בו משום גאולת ישראל מסכנת כליה ודאית ח"ו, בקום על הישוב הארץ הישראלי שהיה מצער בכמותו ודל בכוחותיו, כל תושבי הארץ הרבים ועצומים וממלכות ערב שמסביב הארץ בנשקם וחילם, ולולא ה' שהיה לנו, כי אז חיים בלעונו אותנו היושבים בארץ, ואת כל קהילות ישראל שבממלכתם, לפיכך גם זה הוא ניסא דרבים לכל

ישראל, ומצוה לנהוג בו פרסום של הודיה למושיעם של ישראל, בבתי הכנסת ובבתי הספר ותלמודי תורה, למען יכירו התלמידים את חסדי ה' עם עמו ישראל ביום זה.

ומצוה על ההורים להביא ילדיהם אתם בבתי הכנסת להודות לה' [על] חסדו, ולהתפלל לבצורה ושלומה של מדינת ישראל, שבשלומה יהיה שלום לכל ישראל.

בברכת התורה בירושלים ובכבוד רב , בן ציון מאיר חי עוזיאל

ראשון לציון הרב הראשי לישראל

הרב עובדיה הדאיה - נולד 1890 נפטר 1969

נחשב לאחד מבכירי חכמי ההלכה הספרדיים וגדול מאוד בתחום הקבלה. היה מבכירי ההוראה בישיבת פורת יוסף והרב הראשי לפתח תקוה וכן חבר בית הדין הרבני.

בשנת תשיח פרסם את הכרך החמישי של ספריו שו"ת ישכיל עבדי" וכך כותב לאחר דיון בעניין שלושת השבועות :

"בוודאי דגם הקמת מדינת ישראל ומנהיגיה הכל הראה הקב"ה לאדם הראשון ואין להרהר אחר מידותיו יתברך ויתעלה ...ואיני יודע מה להם כי יזעקו, אחרי כי כך גזרה חוכמתו יתברך, כאמור כי אפילו ממונה על סדרי השקיה משמים הקימוה וכל שכן מדינה שלימה עם שרים ורוזנים ..יוצא מכל זה, כי חס וחלילה להגיד על אלה שהשתדלו נמרצות עם מלכי עולם להקמת המדינה וכן אותם המטפלים בהגברת העלייה, כאילו חס וחלילה עושים נגד השבועות הנ"ל ...

ואדרבה בימנו אלה מצווה עלינו לעשות כל מיני השתדלויות להחשת הגאולה ולהגברת העלייה בבחינת בונה ירושלים ה' נדחי ישראל יקבץ היינו גאולת הארץ וגאולת עם ישראל לארצו ולנחלתו ...אין תורה כתורת ארץ ישראל ואין תפילה כתפילת ארץ ישראל וטובה תפילה אחת בארץ ישראל מכל אלפי שעות בחוץ לארץ . כי כאן בארץ ישראל , ארץ ישראל מכוונת כנגד ארץ ישראל העליונה וכאן שער השמיים ...

ולכן עם שאנו רואים בחוש לכמה מהמתפרצים והפושעים בארץ ישראל , הרי מצווה זו של חיבת הארץ וריבוי הישוב שמתרבה על ידם , בהחייאת השממה, וריבוי הבנינים ...הרי מצוה זו כדאה להגן עליהם להיות להם שארית בארץ... ופרט כאשר הולכים למלחמה נגד האויב להגן על הארץ ויושביה , הרי אין לך מצוה יותר גדולה מזה , ויש בה להכריע את הכף לטובה וזה תלוי בשיקול אל דעות שלפעמים מצווה אחת מכריעה כנגד אלפי עבירות ולכן כל שאנו רואים שהארץ לא הקיאה את אלה המוחזקים לעינינו כרשעים , עלינו לומר כי בוודאי שיש להם איזה מצוות גדולות ששקולים כנגדם כמה אלפי עבירות שיש בהם להכריע את הכף לזכותם . וזה תלוי בשיקול אל דעות ואנחנו לא נדע.

הגאון רבי מאיר מאזוז שליט"א - ראש ישיבת כסא רחמים

בספרו מלל לאברהם שער ד' עמוד 242 שיצא לאור בשנת תש"מ הובא רמז נפלא ליום ה' באייר תש"ח – יום הכרזת המדינה .

"עוד רמז נפלא ונורא בפרק האחרון בדניאל פרק יב שם בפסוק הראשון:

"וּבָעֵת הַהִיא יַעֲמֹד מִיכָאֵל הַשַּׂר הַגָּדוֹל, הָעֹמֵד עַל–בְּנֵי עַמֶּךָ, וְהָיְתָה עֵת צָרָה, אֲשֶׁר לֹא–נִהְיְתָה מִהְיוֹת גּוֹי עַד הָעֵת הַהִיא;

ומה עת צרה יותר גדולה מהשואה? אפילו בחורבן ביתר נהרגו לדברי רז"ל כארבע מאות רבוא (גיטין נז) וכן יסד המקונן: "ובא ביתר, ושם ביתר , ארבע מאות רבוא", ובזמננו בעוה"ר **למלה משש מאות רבוא!**

המשך הפרק בדניאל:

וְאַתָּה דָנִיֵּאל, סְתֹם הַדְּבָרִים וַחֲתֹם הַסֵּפֶר--עַד-עֵת קֵץ; יְשֹׁטְטוּ רַבִּים, וְתִרְבֶּה הַדָּעַת. ה וְרָאִיתִי אֲנִי דָנִיֵּאל, וְהִנֵּה שְׁנַיִם אֲחֵרִים עֹמְדִים: אֶחָד הֵנָּה לִשְׂפַת הַיְאֹר, וְאֶחָד הֵנָּה לִשְׂפַת הַיְאֹר. ו וַיֹּאמֶר, לָאִישׁ לְבוּשׁ הַבַּדִּים, אֲשֶׁר מִמַּעַל, לְמֵימֵי הַיְאֹר: עַד-מָתַי, קֵץ הַפְּלָאוֹת. ז וָאֶשְׁמַע אֶת-הָאִישׁ לְבוּשׁ הַבַּדִּים, אֲשֶׁר מִמַּעַל לְמֵימֵי הַיְאֹר, וַיָּרֶם יְמִינוֹ וּשְׂמֹאלוֹ אֶל-הַשָּׁמַיִם, וַיִּשָּׁבַע בְּחֵי הָעוֹלָם: כִּי לְמוֹעֵד מוֹעֲדִים וָחֵצִי, וּכְכַלּוֹת נַפֵּץ יַד-עַם-

קֹדֶשׁ--תִּכְלִינָה כָל-אֵלֶּה. ח וַאֲנִי שָׁמַעְתִּי, וְלֹא אָבִין; וָאֹמְרָה--אֲדֹנִי, מָה אַחֲרִית אֵלֶּה.
{פ}

ט **וַיֹּאמֶר, לֵךְ דָּנִיֵּאל: כִּי-סְתֻמִים וַחֲתֻמִים הַדְּבָרִים, עַד-עֵת קֵץ.** י יִתְבָּרְרוּ וְיִתְלַבְּנוּ
וְיִצָּרְפוּ, רַבִּים, וְהִרְשִׁיעוּ רְשָׁעִים, וְלֹא יָבִינוּ כָּל-רְשָׁעִים; וְהַמַּשְׂכִּלִים, יָבִינוּ. יא וּמֵעֵת
הוּסַר הַתָּמִיד, וְלָתֵת שִׁקּוּץ שֹׁמֵם--יָמִים, אֶלֶף מָאתַיִם וְתִשְׁעִים.

יב **אַשְׁרֵי הַמְחַכֶּה, וְיַגִּיעַ: לְיָמִים--אֶלֶף, שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וַחֲמִשָּׁה.** יג וְאַתָּה, לֵךְ
לַקֵּץ; וְתָנוּחַ וְתַעֲמֹד לְגֹרָלְךָ, לְקֵץ הַיָּמִין. {ש}

המלאך דניאל בפסוק י"ב מסיים אשרי המחכה ויגיע לימים אלף שלש מאות שלשים וחמישה".

המלחמה העולמית ובעקבותיה השואה נסתיימו בשנת התש"ה(1945) ובלי ספק שבבית דין של מעלה בראש השנה ה'תש"ה נגזר לשים קץ לסבלותיהם של ישראל, ומליוני הנשמות הקדושות עמדו בפרץ לפני אב הרחמים לחוס ולחמול על שארית הפליה. וראה זה פלא:

מראש השנה התש"ה עד יום ה' באייר התש"ח: אלף שלש מאות שלשים וחמשה ימים בדיוק כפי שכתוב בפסוק הא כיצד.

שנת התש"ה סימנה בש"ה פשוטה, ובה	355 ימים
שנת התש"ו סימנה זח"ג מעוברת, ובה –	383 ימים
שנת התש"ז סימנה הכ"ז פשוטה, ובה –	354 ימים
שנת התש"ח בש"ז מעוברת, עד סוף אדר שני –	208 ימים
חדש ניסן התש"ח ועוד 5 ימים מחדש אייר	035 ימים
סך הכל	**1335 ימים**

"אַשְׁרֵי הַמְחַכֶּה, וְיַגִּיעַ: לְיָמִים--אֶלֶף, שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וַחֲמִשָּׁה"

מעט מחכמי ספרד, שדברי קודשם צוטטו לעיל, זכו לראות בשחרור ירושלים השלמה או רק בהקמת מדינת ישראל וזכו לעלות אליה, והתקיים בהם: "עין בעין

יראו בשוב ה' ציון" – כלם הודו לה' על כל החסדים והטובות אשר גמלנו במלחמות ישראל ובהשבת מדינתנו, למרות כל הצללים שישנם במדינת ישראל שמהם הסתייגו וכנ"ל, ואותם חכמים אמרו הלל ביום ה' באייר ובכ"ח באייר בכל שנה ושנה, ומלבד ההלל השלימו שמחתם בסעודת מצוה ובשירה ורננה לה' בימים אלו, ולא כפרו בטובתו של מקום.

ונחזור על דבריו של הרב יוסף משאש זצוק"ל:

"אתה ספרדי חרד, עשה מה שאנחנו עושים, עושים אותו יום טוב בהלל גמור ובהודאה למלך הכבוד ברוך הוא, ואוכלים ושותים ושמחים, ואין לנו עסק עם אחרים"

סדר תפילת ערבית
ליום העצמאות

תהילים קז'

הוֹדוּ לַיהוָה כִּי-טוֹב: כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ. יֹאמְרוּ, גְּאוּלֵי יְהוָה אֲשֶׁר גְּאָלָם,
מִיַּד-צָר. וּמֵאֲרָצוֹת, קִבְּצָם: מִמִּזְרָח וּמִמַּעֲרָב; מִצָּפוֹן וּמִיָּם. תָּעוּ
בַמִּדְבָּר, בִּישִׁימוֹן דָּרֶךְ; עִיר מוֹשָׁב, לֹא מָצָאוּ. רְעֵבִים גַּם-צְמֵאִים
נַפְשָׁם, בָּהֶם תִּתְעַטָּף. וַיִּצְעֲקוּ אֶל-יְהוָה, בַּצַּר לָהֶם; מִמְּצוּקוֹתֵיהֶם,
יַצִּילֵם. וַיַּדְרִיכֵם, בְּדֶרֶךְ יְשָׁרָה לָלֶכֶת, אֶל-עִיר מוֹשָׁב. יוֹדוּ לַיהוָה
חַסְדּוֹ; וְנִפְלְאוֹתָיו, לִבְנֵי אָדָם. כִּי-הִשְׂבִּיעַ, נֶפֶשׁ שֹׁקֵקָה; וְנֶפֶשׁ
רְעֵבָה, מִלֵּא-טוֹב. יֹשְׁבֵי, חֹשֶׁךְ וְצַלְמָוֶת; אֲסִירֵי עֹנִי וּבַרְזֶל. כִּי-הִמְרוּ
אִמְרֵי-אֵל; וַעֲצַת עֶלְיוֹן נָאָצוּ. וַיַּכְנַע בֶּעָמָל לִבָּם; כָּשְׁלוּ, וְאֵין עֹזֵר.
וַיִּזְעֲקוּ אֶל-יְהוָה, בַּצַּר לָהֶם; מִמְּצָקוֹתֵיהֶם, יוֹשִׁיעֵם. יוֹצִיאֵם, מֵחֹשֶׁךְ
וְצַלְמָוֶת; וּמוֹסְרוֹתֵיהֶם יְנַתֵּק.
יוֹדוּ לַיהוָה חַסְדּוֹ; וְנִפְלְאוֹתָיו, לִבְנֵי אָדָם. כִּי-שִׁבַּר, דַּלְתוֹת נְחֹשֶׁת;
וּבְרִיחֵי בַרְזֶל גִּדַּע. אֱוִלִים, מִדֶּרֶךְ פִּשְׁעָם; וּמֵעֲוֹנֹתֵיהֶם, יִתְעַנּוּ. כָּל-
אֹכֶל, תִּתְעֵב נַפְשָׁם; וַיַּגִּיעוּ, עַד-שַׁעֲרֵי מָוֶת. וַיִּזְעֲקוּ אֶל-יְהוָה, בַּצַּר
לָהֶם; מִמְּצָקוֹתֵיהֶם יוֹשִׁיעֵם. יִשְׁלַח דְּבָרוֹ, וְיִרְפָּאֵם; וִימַלֵּט,
מִשְּׁחִיתוֹתָם. יוֹדוּ לַיהוָה חַסְדּוֹ; וְנִפְלְאוֹתָיו, לִבְנֵי אָדָם. וְיִזְבְּחוּ, זִבְחֵי
תוֹדָה; וִיסַפְּרוּ מַעֲשָׂיו בְּרִנָּה. יוֹרְדֵי הַיָּם, בָּאֳנִיּוֹת; עֹשֵׂי מְלָאכָה,
בְּמַיִם רַבִּים. הֵמָּה רָאוּ, מַעֲשֵׂי יְהוָה; וְנִפְלְאוֹתָיו, בִּמְצוּלָה.
וַיֹּאמֶר וַיַּעֲמֵד, רוּחַ סְעָרָה; וַתְּרוֹמֵם גַּלָּיו. יַעֲלוּ שָׁמַיִם, יֵרְדוּ תְהוֹמוֹת;
נַפְשָׁם, בְּרָעָה תִתְמוֹגָג. יָחוֹגּוּ וְיָנוּעוּ, כַּשִּׁכּוֹר; וְכָל-חָכְמָתָם, תִּתְבַּלָּע.
וַיִּצְעֲקוּ אֶל-יְהוָה, בַּצַּר לָהֶם; וּמִמְּצוּקֹתֵיהֶם, יוֹצִיאֵם. יָקֵם סְעָרָה,
לִדְמָמָה; וַיֶּחֱשׁוּ, גַּלֵּיהֶם. וַיִּשְׂמְחוּ כִי-יִשְׁתֹּקוּ; וַיַּנְחֵם, אֶל-מְחוֹז
חֶפְצָם. יוֹדוּ לַיהוָה חַסְדּוֹ; וְנִפְלְאוֹתָיו, לִבְנֵי אָדָם. וִירוֹמְמוּהוּ, בִּקְהַל-
עָם; וּבְמוֹשַׁב זְקֵנִים יְהַלְלוּהוּ. יָשֵׂם נְהָרוֹת לְמִדְבָּר; וּמֹצָאֵי מַיִם,
לְצִמָּאוֹן. אֶרֶץ פְּרִי, לִמְלֵחָה; מֵרָעַת, יוֹשְׁבֵי בָהּ. יָשֵׂם מִדְבָּר, לַאֲגַם-
מַיִם; וְאֶרֶץ צִיָּה, לְמֹצָאֵי מָיִם. וַיּוֹשֶׁב שָׁם רְעֵבִים; וַיְכוֹנְנוּ, עִיר מוֹשָׁב.
וַיִּזְרְעוּ שָׂדוֹת, וַיִּטְּעוּ כְרָמִים; וַיַּעֲשׂוּ, פְּרִי תְבוּאָה. וַיְבָרְכֵם וַיִּרְבּוּ מְאֹד;
וּבְהֶמְתָּם, לֹא יַמְעִיט. וַיִּמְעֲטוּ וַיָּשֹׁחוּ מֵעֹצֶר רָעָה וְיָגוֹן. שֹׁפֵךְ בּוּז,
עַל-נְדִיבִים; וַיַּתְעֵם, בְּתֹהוּ לֹא-דָרֶךְ. וַיְשַׂגֵּב אֶבְיוֹן מֵעוֹנִי; וַיָּשֶׂם

כַּצֹּאן, מִשְׁפָּחוֹת. יִרְאוּ יְשָׁרִים וְיִשְׂמָחוּ; וְכָל-עַוְלָה, קָפְצָה פִּיהָ. מִי-חָכָם וְיִשְׁמָר-אֵלֶּה; וְיִתְבּוֹנְנוּ, חַסְדֵי יְהוָה.

ביום ירושלים מוסיפים :
שִׁיר הַמַּעֲלוֹת, לְדָוִד: שָׂמַחְתִּי, בְּאֹמְרִים לִי בֵּית יְהוָה נֵלֵךְ. עֹמְדוֹת, הָיוּ רַגְלֵינוּ בִּשְׁעָרַיִךְ, יְרוּשָׁלִָם. יְרוּשָׁלִָם הַבְּנוּיָה כְּעִיר, שֶׁחֻבְּרָה-לָּהּ יַחְדָּו. שֶׁשָּׁם עָלוּ שְׁבָטִים, שִׁבְטֵי יָהּ עֵדוּת לְיִשְׂרָאֵל: לְהֹדוֹת, לְשֵׁם יְהוָה. כִּי שָׁמָּה, יָשְׁבוּ כִסְאוֹת לְמִשְׁפָּט: כִּסְאוֹת, לְבֵית דָּוִד. שַׁאֲלוּ, שְׁלוֹם יְרוּשָׁלִָם; יִשְׁלָיוּ, אֹהֲבָיִךְ. יְהִי-שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ; שַׁלְוָה, בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ. לְמַעַן, אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה-נָּא שָׁלוֹם בָּךְ. לְמַעַן, בֵּית יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ.

תהילים קכ"ו : שִׁיר, הַמַּעֲלוֹת: בְּשׁוּב יְהוָה, אֶת-שִׁיבַת צִיּוֹן הָיִינוּ, כְּחֹלְמִים. אָז יִמָּלֵא שְׂחוֹק, פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה: אָז, יֹאמְרוּ בַגּוֹיִם הִגְדִּיל יְהוָה, לַעֲשׂוֹת עִם-אֵלֶּה. הִגְדִּיל יְהוָה, לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ הָיִינוּ שְׂמֵחִים. שׁוּבָה יְהוָה, אֶת-שבותנו (שְׁבִיתֵנוּ) כַּאֲפִיקִים בַּנֶּגֶב. הַזֹּרְעִים בְּדִמְעָה בְּרִנָּה יִקְצֹרוּ. הָלוֹךְ יֵלֵךְ, וּבָכֹה נֹשֵׂא מֶשֶׁךְ-הַזָּרַע: בֹּא-יָבֹא בְרִנָּה נֹשֵׂא, אֲלֻמֹּתָיו.

ביום העצמאות אומרים פסוק בפסוק בנועם התקווה

הִתְעוֹרְרִי הִתְעוֹרְרִי. כִּי בָא אוֹרֵךְ קוּמִי אוֹרִי . עוּרִי עוּרִי שִׁיר דַּבֵּרִי. כְּבוֹד יְהוָה עָלַיִךְ נִגְלָה:
זה היום עשה יהוה נגילה ונשמחה בו
לא תֵבוֹשִׁי וְלא תִכָּלְמִי . מַה תִּשְׁתּוֹחֲחִי וּמַה תֶּהֱמִי . בָּךְ יֶחֱסוּ עֲנִיֵּי עַמִּי . וְנִבְנְתָה עִיר עַל תִּלָּהּ:
זה היום עשה יהוה נגילה ונשמחה בו
יָמִין וּשְׂמאל תִּפְרוֹצִי . וְאֶת יְהוָה תַּעֲרִיצִי . עַל יַד אִישׁ בֶּן פַּרְצִי. וְנִשְׂמְחָה וְנָגִילָה:

תפילת ערבית

לפני התפלה יאמר:

לְשֵׁם יִחוּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינְתֵּיהּ, בִּדְחִילוּ וּרְחִימוּ, וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ, לְיַחֲדָא שֵׁם יוד קֵ"י בְּוָא"ו קֵ"י בְּיִחוּדָא שְׁלִים (יְהוָה) בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הִנֵּה אֲנַחְנוּ בָּאִים לְהִתְפַּלֵּל תְּפִלַּת עַרְבִית, שֶׁתִּקֵּן יַעֲקֹב אָבִינוּ עָלָיו הַשָּׁלוֹם, עִם כָּל הַמִּצְוֹת הַכְּלוּלוֹת בָּהּ, לְתַקֵּן אֶת שָׁרְשָׁהּ בְּמָקוֹם עֶלְיוֹן, לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ. וִיהִי נֹעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנֵהוּ:

החזן אומר חצי קדיש:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמן): בְּעָלְמָא דִּי בְרָא כִּרְעוּתֵיהּ. וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵיהּ. וְיַצְמַח פֻּרְקָנֵיהּ. וִיקָרֵב מְשִׁיחֵהּ. (אמן): בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן. (אמן): יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא יִתְבָּרַךְ. וְיִשְׁתַּבַּח. וְיִתְפָּאַר. וְיִתְרוֹמַם. וְיִתְנַשֵּׂא. וְיִתְהַדָּר. וְיִתְעַלֶּה. וְיִתְהַלָּל שְׁמֵיהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמן): לְעֵלָּא מִן כָּל בִּרְכָתָא. שִׁירָתָא. תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחָמָתָא. דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן. (אמן):

וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ. וְלֹא יָעִיר כָּל חֲמָתוֹ: יְהוָה הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרְאֵנוּ:

ואומר החזן: בָּרְכוּ אֶת יְהוָה הַמְבֹרָךְ:

ועונים הקהל: בָּרוּךְ יְהוָה הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

וחוזר הש"ץ: בָּרוּךְ יְהוָה הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

הברכות שלפני קריאת שמע:

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב עֲרָבִים בְּחָכְמָה. פּוֹתֵחַ שְׁעָרִים בִּתְבוּנָה. מְשַׁנֶּה עִתִּים וּמַחֲלִיף אֶת הַזְּמַנִּים וּמְסַדֵּר אֶת הַכּוֹכָבִים. בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בָּרָקִיעַ כִּרְצוֹנוֹ. בּוֹרֵא יוֹם וָלָיְלָה. גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר. הַמַּעֲבִיר יוֹם וּמֵבִיא לָיְלָה. וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה. יְהוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים:

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ אָהָבְתָּ. תּוֹרָה וּמִצְוֹת חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לִמַּדְתָּ. עַל כֵּן יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁכְבֵנוּ וּבְקוּמֵנוּ נָשִׂיחַ בְּחֻקֶּיךָ וְנִשְׂמַח וְנַעֲלוֹז בְּדִבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ וּמִצְוֹתֶיךָ וְחֻקּוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאוֹרֶךְ יָמֵינוּ. וּבָהֶם נֶהְגֶּה יוֹמָם וָלָיְלָה. וְאַהֲבָתְךָ (וחמלתך) לא תָסוּר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, אוֹהֵב אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, יְהוָה אֶחָד

ואומר בלחש - בָּרוּךְ, שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ, לְעוֹלָם וָעֶד:

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד: וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזֻזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא־תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

וחוזר הש"ץ: יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֱמֶת:

הברכות שאחרי קריאת שמע

אֱמֶת וֶאֱמוּנָה כָּל זֹאת וְקַיָּם עָלֵינוּ. כִּי הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֵין זוּלָתוֹ. וַאֲנַחְנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ. הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים. הַגּאֲלֵנוּ מַלְכֵּנוּ מִכַּף כָּל עָרִיצִים. הָאֵל הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ. הַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ: הַשָּׂם נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא נָתַן לַמּוֹט רַגְלֵנוּ. הַמַּדְרִיכֵנוּ עַל בָּמוֹת אוֹיְבֵינוּ. וַיָּרֶם קַרְנֵנוּ עַל כָּל שׂוֹנְאֵינוּ. הָאֵל הָעוֹשֶׂה לָנוּ נְסִים נְקָמָה בְּפַרְעֹה. בְּאוֹתוֹת וּבְמוֹפְתִים בְּאַדְמַת בְּנֵי חָם. הַמַּכֶּה בְעֶבְרָתוֹ כָּל בְּכוֹרֵי מִצְרָיִם. וַיּוֹצִיא אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לְחֵרוּת עוֹלָם. הַמַּעֲבִיר בָּנָיו בֵּין גִּזְרֵי יַם סוּף. וְאֶת רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת שׂוֹנְאֵיהֶם בִּתְהוֹמוֹת טִבַּע. רָאוּ בָנִים אֶת גְּבוּרָתוֹ שִׁבְּחוּ וְהוֹדוּ לִשְׁמוֹ. וּמַלְכוּתוֹ בְּרָצוֹן קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם. מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻּלָּם. מִי כָמֹכָה

בָּאֵלִים יְהוָה מִי כָמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ. נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא: מַלְכוּתְךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ רָאוּ בָנֶיךָ עַל הַיָּם יַחַד כֻּלָּם הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ יְהוָה יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר כִּי פָדָה יְהוָה אֶת יַעֲקֹב. וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ: בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

הַשְׁכִּיבֵנוּ אָבִינוּ לְשָׁלוֹם, וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵּנוּ לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם, וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ וְתַקְּנֵנוּ מַלְכֵּנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ, וְהוֹשִׁיעֵנוּ מְהֵרָה לְמַעַן שְׁמֶךָ וְהָגֵן בַּעֲדֵנוּ. וְהָסֵר מֵעָלֵינוּ מַכַּת אוֹיֵב. דֶּבֶר. חֶרֶב. חוֹלִי. צָרָה. רָעָה. רָעָב. וְיָגוֹן. וּמַשְׁחִית. וּמַגֵּפָה. שִׁבּוֹר וְהָסֵר הַשָּׂטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ. וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ. וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם: כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה מִכָּל דָּבָר רָע וּמִפַּחַד לַיְלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, שׁוֹמֵר אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל לָעַד אָמֵן:

החזן אומר חצי קדיש:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמן): בְּעָלְמָא דִּי בְרָא כִּרְעוּתֵיהּ. וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵיהּ. וְיַצְמַח פֻּרְקָנֵיהּ. וִיקָרֵב מְשִׁיחֵהּ. (אמן): בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן. (אמן): יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא יִתְבָּרַךְ. וְיִשְׁתַּבַּח. וְיִתְפָּאַר. וְיִתְרוֹמַם. וְיִתְנַשֵּׂא. וְיִתְהַדַּר. וְיִתְעַלֶּה. וְיִתְהַלָּל שְׁמֵיהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמן): לְעֵילָּא מִן כָּל בִּרְכָתָא. שִׁירָתָא. תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחָמָתָא. דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן. (אמן):

תפילת העמידה

אֲדֹנָי, שְׂפָתַי תִּפְתָּח. וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם. אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא. אֵל עֶלְיוֹן. גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים. קוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת. וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:
מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן: בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי. מְחַיֶּה מֵתִים אַתָּה. רַב לְהוֹשִׁיעַ:
מוֹרִיד הַטָּל:
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד. מְחַיֶּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים. סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים. וּמַתִּיר אֲסוּרִים. וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָּךְ. מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים: בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ. וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה: בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת. וּמְלַמֵּד לֶאֱנוֹשׁ בִּינָה. וְחָנֵּנוּ מֵאִתְּךָ חָכְמָה בִּינָה וָדָעַת: בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, חוֹנֵן הַדָּעַת:

הָשִׁיבֵנוּ אָבִינוּ לְתוֹרָתֶךָ. וְקָרְבֵנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְהַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ: בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, הָרוֹצֶה בִּתְשׁוּבָה:

סְלַח לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ. מְחוֹל לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ. כִּי אֵל טוֹב וְסַלָּח אָתָּה: בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, חַנּוּן הַמַּרְבֶּה לִסְלוֹחַ:

רְאֵה נָא בְּעָנְיֵנוּ וְרִיבָה רִיבֵנוּ. וּמַהֵר לְגָאְלֵנוּ גְּאֻלָּה שְׁלֵמָה לְמַעַן שְׁמֶךָ. כִּי אֵל גּוֹאֵל חָזָק אָתָּה: בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל:

רְפָאֵנוּ יְהוָה וְנֵרָפֵא. הוֹשִׁיעֵנוּ וְנִוָּשֵׁעָה כִּי תְהִלָּתֵנוּ אָתָּה. וְהַעֲלֶה אֲרוּכָה וּמַרְפֵּא לְכָל תַּחֲלוּאֵינוּ. וּלְכָל מַכְאוֹבֵינוּ וּלְכָל מַכּוֹתֵינוּ. כִּי אֵל רוֹפֵא רַחְמָן וְנֶאֱמָן אָתָּה: בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, רוֹפֵא חוֹלֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

בקיץ - בָּרְכֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל מַעֲשֵׂי יָדֵינוּ. וּבָרֵךְ שְׁנָתֵנוּ בְּטַלְלֵי רָצוֹן בְּרָכָה וּנְדָבָה. וּתְהִי אַחֲרִיתָהּ חַיִּים וְשָׂבָע וְשָׁלוֹם כַּשָּׁנִים הַטּוֹבוֹת לִבְרָכָה. כִּי אֵל טוֹב וּמֵטִיב אַתָּה וּמְבָרֵךְ הַשָּׁנִים: בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, מְבָרֵךְ הַשָּׁנִים:

תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ. וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ. וְקַבְּצֵנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ לְאַרְצֵנוּ:
בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, מְקַבֵּץ נִדְחֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

הָשִׁיבָה שׁוֹפְטֵינוּ כְּבָרִאשׁוֹנָה. וְיוֹעֲצֵינוּ כְּבַתְּחִלָּה. וְהָסֵר מִמֶּנּוּ יָגוֹן וַאֲנָחָה. וּמְלוֹךְ עָלֵינוּ מְהֵרָה אַתָּה יְהוָה לְבַדְּךָ. בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים בְּצֶדֶק וּבְמִשְׁפָּט: בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, מֶלֶךְ אוֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט:

לַמִּינִים וְלַמַּלְשִׁינִים אַל תְּהִי תִקְוָה וְכָל הַזֵּדִים כְּרֶגַע יאבֵדוּ. וְכָל אוֹיְבֶךָ וְכָל שׂוֹנְאֶיךָ מְהֵרָה יִכָּרֵתוּ. וּמַלְכוּת הָרִשְׁעָה מְהֵרָה תְעַקֵּר וּתְשַׁבֵּר וּתְכַלֵּם וְתַכְנִיעֵם בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:
בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, שׁוֹבֵר אוֹיְבִים וּמַכְנִיעַ זֵדִים (מינים):

עַל הַצַּדִּיקִים וְעַל הַחֲסִידִים וְעַל שְׁאֵרִית עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְעַל זִקְנֵיהֶם. וְעַל פְּלֵיטַת בֵּית סוֹפְרֵיהֶם. וְעַל גֵּרֵי הַצֶּדֶק וְעָלֵינוּ. יֶהֱמוּ נָא

רַחֲמֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְתֵן שָׂכָר טוֹב לְכָל הַבּוֹטְחִים בְּשִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. וְשִׂים חֶלְקֵנוּ עִמָּהֶם. וּלְעוֹלָם לֹא נֵבוֹשׁ כִּי בְךָ בָטָחְנוּ. וְעַל חַסְדְּךָ הַגָּדוֹל בֶּאֱמֶת נִשְׁעָנְנוּ: בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, מִשְׁעָן וּמִבְטָח לַצַּדִּיקִים:

תִּשְׁכּוֹן בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ. וְכִסֵּא דָוִד עַבְדְּךָ מְהֵרָה בְתוֹכָהּ תָּכִין וּבְנֵה אוֹתָהּ בִּנְיַן עוֹלָם בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:
בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, בּוֹנֵה יְרוּשָׁלָיִם:

אֶת צֶמַח דָּוִד עַבְדְּךָ מְהֵרָה תַצְמִיחַ וְקַרְנוֹ תָּרוּם בִּישׁוּעָתֶךָ. כִּי לִישׁוּעָתְךָ קִוִּינוּ וְצִפִּינוּ כָּל הַיּוֹם:
בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, מַצְמִיחַ קֶרֶן יְשׁוּעָה:

שְׁמַע קוֹלֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ. אָב הָרַחֲמָן חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ. וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ. כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת וְתַחֲנוּנִים אָתָּה:

על הפרנסה:
רבונו של עולם חטאתי עויתי ופשעתי לפניך, יהי רצון מלפניך שתמחול ותסלח ותכפר לי על כל מה שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך מיום שנבראתי עד היום הזה. ויהר"מ יְהוָה או"א שתזמין פרנסתינו ומזונותינו לי ולכל אנשי ביתי היום ובכל יום ויום בריוח ולא בצמצום, בכבוד ולא בבזוי, בנחת ולא בצער, ולא אצטרך למתנות בשר ודום ולא לידי הלואתם אלא מידך הרחבה הפתוחה והמלאה בזכות שמך הגדול (דיקרנוסא גי' חת"ך)
הממונה על הפרנסה:

וּמִלְּפָנֶיךָ מַלְכֵּנוּ רֵיקָם אַל תְּשִׁיבֵנוּ חָנֵּנוּ וַעֲנֵנוּ וּשְׁמַע תְּפִלָּתֵנוּ: כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה: בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

רְצֵה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וְלִתְפִלָּתָם שְׁעֵה. וְהָשֵׁב הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם מְהֵרָה בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן. וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. תַּחְפֹּץ בָּנוּ וְתִרְצֵנוּ וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים: בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּרֵנוּ צוּר חַיֵּינוּ וּמָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא. לְדֹר וָדֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ. וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת. עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ. הַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא תָּמִיד שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ לְעוֹלָם וָעֶד. וְכָל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה:

וִיהַלְלוּ וִיבָרְכוּ אֶת שִׁמְךָ הַגָּדוֹל בֶּאֱמֶת לְעוֹלָם כִּי טוֹב. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה הָאֵל הַטּוֹב: בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חַיִּים חֵן וָחֶסֶד צְדָקָה וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ וּבָרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ תּוֹרָה וְחַיִּים. אַהֲבָה וָחֶסֶד. צְדָקָה וְרַחֲמִים. בְּרָכָה וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרְכֵנוּ וּלְבָרֵךְ אֶת כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל ברכה שלמה בְּרוֹב עֹז וְשָׁלוֹם:
בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, הַמְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם אָמֵן:
יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ. יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע. וְשִׂפְתוֹתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם. וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ. וְאַחֲרֵי

מִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכָל הַקָּמִים עָלַי לְרָעָה. מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשְׁבוֹתָם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ. לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ. הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי:

יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ. יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

יש אומרים תפילה זו:

יהי רצון מלפניך יְהוָה או"א, שלא תעלה קנאת אחרים עלי ולא קנאתי על אחרים, ושלא אכעוס היום ושלא אכעיסך, ותצילני מיצה"ר ותן בלבי הכנעה וענוה ויראת חטא. מלכנו ואלהינו יחד שמך בעולמך ובנה ביתך, שכלל היכלך וקבץ גלויותינו, פדה צאנך ושמח עדתך במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך אמן:

עוֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא בְרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ, וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ לַעֲשׂוֹת חֻקֵּי רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם:

יש נוהגים לומר

יְהִי שֵׁם יְהוָה מְבֹרָךְ. מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם: מִמִּזְרַח שֶׁמֶשׁ עַד מְבוֹאוֹ. מְהֻלָּל שֵׁם יְהוָה: רָם עַל כָּל גּוֹיִם יְהוָה. עַל הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ: יְהוָה אֲדוֹנֵנוּ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ:

ואומר החזן קדיש תתקבל:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמן): בְּעָלְמָא דִּי בְרָא כִרְעוּתֵהּ. וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ. וְיַצְמַח פֻּרְקָנֵהּ. וִיקָרֵב מְשִׁיחֵהּ. (אמן):

בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמן) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ. לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא יִתְבָּרַךְ. וְיִשְׁתַּבַּח. וְיִתְפָּאַר. וְיִתְרוֹמַם. וְיִתְנַשֵּׂא. וְיִתְהַדָּר. וְיִתְעַלֶּה. וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמן):

לְעֵלָּא מִן כָּל בִּרְכָתָא. שִׁירָתָא. תִּשְׁבְּחָתָא וְנֶחָמָתָא. דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן. (אמן):
תִּתְקַבַּל צְלוֹתָנָא וּבָעוּתָנָא עִם צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּנָא דְּבִשְׁמַיָּא וְאִמְרוּ אָמֵן. (אמן):
יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא. חַיִּים וְשָׂבָע וִישׁוּעָה וְנֶחָמָה וְשֵׁיזָבָא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וּסְלִיחָה וְכַפָּרָה וְרֶוַח וְהַצָּלָה. לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן. (אמן):
עוֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו. הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ. וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן. (אמן):

פותחים את ההיכל

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, יְהוָה אֶחָד

יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים. יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים.
יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים. יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים.
יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים. יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים.

השליח אומר והקהל עונה אחריו אמן

מִי שֶׁעָשָׂה נִסִּים לַאֲבוֹתֵינוּ וְגָאַל אוֹתָם מֵעַבְדוּת לְחֵרוּת. הוּא יִגְאַל אוֹתָנוּ בְּקָרוֹב וִיקַבֵּץ נִדָּחֵינוּ מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ. חֲבֵרִים כָּל יִשְׂרָאֵל וְנאמַר אָמֵן:

השליח ציבור אומר:

וְכִי־תָבֹאוּ מִלְחָמָה בְּאַרְצְכֶם עַל־הַצַּר הַצֹּרֵר אֶתְכֶם וַהֲרֵעֹתֶם בַּחֲצֹצְרֹת וְנִזְכַּרְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְנוֹשַׁעְתֶּם מֵאֹיְבֵיכֶם: וּבְיוֹם שִׂמְחַתְכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרָאשֵׁי חָדְשֵׁיכֶם וּתְקַעְתֶּם בַּחֲצֹצְרֹת עַל עֹלֹתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי שַׁלְמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם לְזִכָּרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

תוקעים תקיעה גדולה ואומרים בקול רם

לשנה הבאה בירושלים הבנויה

כל הקהל אומר :

יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלקי אבותינו שכשם שזכינו לאתחלתא דגאולה כן נזכה לשמוע קול שופרו של משיח צדקנו במהרה בימנו אכי"ר

ושרים במנגינת "התקווה "

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת בְּשׁוּב יְהוָה אֶת־שִׁיבַת צִיּוֹן הָיִינוּ כְּחֹלְמִים: אָז יִמָּלֵא שְׂחוֹק פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה אָז יֹאמְרוּ בַגּוֹיִם הִגְדִּיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת עִם־אֵלֶּה: הִגְדִּיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ הָיִינוּ שְׂמֵחִים: שׁוּבָה יְהוָה אֶת־שבותנו (שְׁבִיתֵנוּ) כַּאֲפִיקִים בַּנֶּגֶב: הַזֹּרְעִים בְּדִמְעָה בְּרִנָּה יִקְצֹרוּ: הָלוֹךְ יֵלֵךְ | וּבָכוֹ נֹשֵׂא מֶשֶׁךְ־הַזָּרַע בֹּא־יָבֹא בְרִנָּה נֹשֵׂא אֲלֻמֹּתָיו:

האבלים אומרים קדיש יהא שלמא:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמן): בְּעָלְמָא דִּי בְרָא כִרְעוּתֵהּ. וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ. וְיַצְמַח פֻּרְקָנֵהּ. וִיקָרֵב מְשִׁיחֵהּ. (אמן): בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמן) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ. לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא יִתְבָּרַךְ. וְיִשְׁתַּבַּח. וְיִתְפָּאַר. וְיִתְרוֹמַם. וְיִתְנַשֵּׂא. וְיִתְהַדָּר. וְיִתְעַלֶּה. וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמן): לְעֵלָּא מִן כָּל בִּרְכָתָא. שִׁירָתָא. תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחָמָתָא. דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן. (אמן):

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא. חַיִּים וְשָׂבָע וִישׁוּעָה וְנֶחָמָה וְשֵׁיזָבָא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וּסְלִיחָה וְכַפָּרָה וְרֶוַח וְהַצָּלָה. לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן. (אמן):

עוֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו. הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ. וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן. (אמן):

בָּרְכוּ אֶת יְהוָה הַמְבֹרָךְ:
בָּרוּךְ יְהוָה הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:
בָּרוּךְ יְהוָה הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

עלינו לשבח

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל. לָתֵת גֹּדֶל לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל הֲמוֹנָם. שֶׁהֵם מִשְׁתַּחֲוִים לָהֶבֶל וָרִיק וּמִתְפַּלְּלִים אֶל אֵל לֹא יוֹשִׁיעַ. (יפסיק מעט. וכשיאמר ואנחנו משתחוים יכרע כל גופו). וַאֲנַחְנוּ מִשְׁתַּחֲוִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ. וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל. וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים. הוּא אֱלֹהֵינוּ וְאֵין עוֹד אַחֵר. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ וְאֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בַּתּוֹרָה. וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבוֹתָ אֶל לְבָבֶךָ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת. אֵין עוֹד:

עַל כֵּן נְקַוֶּה לָךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי. וְכָל בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל רִשְׁעֵי אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל יוֹשְׁבֵי תֵבֵל. כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל לָשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפְּלוּ וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת עול מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא. וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר וְהָיָה יְהוָה לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ. בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְהוָה אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

ספירת העומר

לְשֵׁם יִחוּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינְתֵּיהּ בִּדְחִילוּ וּרְחִימוּ. לְיַחֵד שֵׁם י"ה בו"ה בְּיִחוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל הִנְנִי מוּכָן וּמְזוּמָן לְקַיֵּם מִצְוַת עֲשֵׂה שֶׁל סְפִירַת הָעוֹמֶר. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בַּתּוֹרָה. וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמָּחֳרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הֲבִיאֲכֶם אֶת עוֹמֶר הַתְּנוּפָה. שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת תְּמִימוֹת תִּהְיֶינָה. עַד מִמָּחֳרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִית תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם. וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה: וִיהִי נוֹעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנֵהוּ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם. אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל סְפִירַת הָעוֹמֶר:

כאשר חל יום העצמאות בג' אייר :

היום שמונה עשר יום לעומר שהם שני שבועות וארבעה ימים

כאשר חל יום העצמאות בד' אייר :

היום תשעה עשר יום לעומר שהם שני שבועות וחמשה ימים

כאשר חל יום העצמאות בה' אייר :

היום עשרים יום לעומר שהם שני שבועות וששה ימים

ביום ירושלים – כח' אייר

היום שלושה וארבעים יום לעומר שהם ששה שבועות ויום אחד.

הָרַחֲמָן. הוּא יַחֲזִיר לָנוּ עֲבוֹדַת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ לִמְקוֹמָהּ בִּמְהֵרָה בְּיָמֵינוּ. אָמֵן סֶלָה:

לַמְנַצֵּחַ בִּנְגִינוֹת מִזְמוֹר שִׁיר: אֱלֹהִים יְחָנֵּנוּ וִיבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה: לָדַעַת בָּאָרֶץ דַּרְכֶּךָ בְּכָל גּוֹיִם יְשׁוּעָתֶךָ: יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים יוֹדוּךָ עַמִּים כֻּלָּם: יִשְׂמְחוּ וִירַנְּנוּ לְאֻמִּים כִּי תִשְׁפֹּט עַמִּים מִישֹׁר וּלְאֻמִּים בָּאָרֶץ תַּנְחֵם סֶלָה: יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים יוֹדוּךָ עַמִּים כֻּלָּם: אֶרֶץ נָתְנָה יְבוּלָהּ יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ: יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים וְיִירְאוּ אוֹתוֹ כָּל אַפְסֵי אָרֶץ:

אָנָּא בְּכֹחַ. גְּדֻלַּת יְמִינְךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה. (אב"ג ית"ץ):
קַבֵּל רִנַּת עַמְּךָ. שַׂגְּבֵנוּ טַהֲרֵנוּ נוֹרָא. (קר"ע שט"ן):
נָא גִּבּוֹר. דּוֹרְשֵׁי יִחוּדֶךָ. כְּבָבַת שָׁמְרֵם. (נג"ד יכ"ש):
בָּרְכֵם טַהֲרֵם. רַחֲמֵי צִדְקָתְךָ. תָּמִיד גָּמְלֵם. (בט"ר צת"ג):
חֲסִין קָדוֹשׁ. בְּרוֹב טוּבְךָ. נַהֵל עֲדָתֶךָ. (חק"ב טנ"ע):
יָחִיד גֵּאֶה. לְעַמְּךָ פְּנֵה. זוֹכְרֵי קְדֻשָּׁתֶךָ. (יג"ל פז"ק):
שַׁוְעָתֵנוּ קַבֵּל. וּשְׁמַע צַעֲקָתֵנוּ. יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת. (שק"ו צי"ת):
בלחש - בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

ושרים אני מאמין

אני מאמין באמונה שלמה בביאת המשיח, ואף על פי שיתמהמה
עם כל זה אחה לו בכל יום שיבוא
מברכים איש את רעהו "מועדים לשמחה לגאולה שלימה"

תפילת שחרית ליום העצמאות

מתפללים שחרית כמו בחול ואחרי העמידה אומרים "הלל" ואח"כ אומר הש"צ חצי קדיש (בשני וחמישי קוראים בתורה) ואומרים הפטרת עוד היום בנב לעמוד (ישעיה י) בלא ברכה תחילה וסוף .

ישעיה סוף פרק י'- יא' יב'

עוֹד הַיּוֹם בְּנֹב לַעֲמֹד יְנֹפֵף יָדוֹ הַר בית־ (בַּת־) צִיּוֹן גִּבְעַת יְרוּשָׁלִָם: הִנֵּה הָאָדוֹן יְהוָה צְבָאוֹת מְסָעֵף פֻּארָה בְּמַעֲרָצָה וְרָמֵי הַקּוֹמָה גְּדוּעִים וְהַגְּבֹהִים יִשְׁפָּלוּ: וְנִקַּף סְבְכֵי הַיָּעַר בַּבַּרְזֶל וְהַלְּבָנוֹן בְּאַדִּיר יִפּוֹל: \

וְיָצָא חֹטֶר מִגֶּזַע יִשָׁי וְנֵצֶר מִשָּׁרָשָׁיו יִפְרֶה: וְנָחָה עָלָיו רוּחַ יְהוָה רוּחַ חָכְמָה וּבִינָה רוּחַ עֵצָה וּגְבוּרָה רוּחַ דַּעַת וְיִרְאַת יְהוָה: וַהֲרִיחוֹ בְּיִרְאַת יְהוָה וְלֹא־לְמַרְאֵה עֵינָיו יִשְׁפּוֹט וְלֹא־לְמִשְׁמַע אָזְנָיו יוֹכִיחַ: וְשָׁפַט בְּצֶדֶק דַּלִּים וְהוֹכִיחַ בְּמִישׁוֹר לְעַנְוֵי־אָרֶץ וְהֵכָּה־אֶרֶץ בְּשֵׁבֶט פִּיו וּבְרוּחַ שְׂפָתָיו יָמִית רָשָׁע: וְהָיָה צֶדֶק אֵזוֹר מָתְנָיו וְהָאֱמוּנָה אֵזוֹר חֲלָצָיו: וְגָר זְאֵב עִם־כֶּבֶשׂ וְנָמֵר עִם־גְּדִי יִרְבָּץ וְעֵגֶל וּכְפִיר וּמְרִיא יַחְדָּו וְנַעַר קָטֹן נֹהֵג בָּם: וּפָרָה וָדֹב תִּרְעֶינָה יַחְדָּו יִרְבְּצוּ יַלְדֵיהֶן וְאַרְיֵה כַּבָּקָר יֹאכַל־תֶּבֶן: וְשִׁעֲשַׁע יוֹנֵק עַל־חֻר פֶּתֶן וְעַל מְאוּרַת צִפְעוֹנִי גָּמוּל יָדָו הָדָה: לֹא־יָרֵעוּ וְלֹא־יַשְׁחִיתוּ בְּכָל־הַר קָדְשִׁי כִּי־מָלְאָה הָאָרֶץ דֵּעָה אֶת־יְהוָה כַּמַּיִם לַיָּם מְכַסִּים: וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא שֹׁרֶשׁ יִשַׁי

אֲשֶׁר עֹמֵד לְנֶס עַמִּים אֵלָיו גּוֹיִם יִדְרֹשׁוּ וְהָיְתָה מְנֻחָתוֹ כָּבוֹד: וְהָיָה | בַּיּוֹם הַהוּא יוֹסִיף אֲדֹנָי | שֵׁנִית יָדוֹ לִקְנוֹת אֶת־שְׁאָר עַמּוֹ אֲשֶׁר יִשָּׁאֵר מֵאַשּׁוּר וּמִמִּצְרַיִם וּמִפַּתְרוֹס וּמִכּוּשׁ וּמֵעֵילָם וּמִשִּׁנְעָר וּמֵחֲמָת וּמֵאִיֵּי הַיָּם: וְנָשָׂא נֵס לַגּוֹיִם וְאָסַף נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל וּנְפֻצוֹת יְהוּדָה יְקַבֵּץ מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ: וְסָרָה קִנְאַת אֶפְרַיִם וְצֹרְרֵי יְהוּדָה יִכָּרֵתוּ אֶפְרַיִם לֹא־יְקַנֵּא אֶת־יְהוּדָה וִיהוּדָה לֹא־יָצֹר אֶת־אֶפְרָיִם: וְעָפוּ בְכָתֶף פְּלִשְׁתִּים יָמָּה יַחְדָּו יָבֹזּוּ אֶת־בְּנֵי־קֶדֶם אֱדוֹם וּמוֹאָב מִשְׁלוֹחַ יָדָם וּבְנֵי עַמּוֹן מִשְׁמַעְתָּם: וְהֶחֱרִים יְהוָה אֵת לְשֹׁון יָם־מִצְרַיִם וְהֵנִיף יָדוֹ עַל־הַנָּהָר בַּעְיָם רוּחוֹ וְהִכָּהוּ לְשִׁבְעָה נְחָלִים וְהִדְרִיךְ בַּנְּעָלִים: וְהָיְתָה מְסִלָּה לִשְׁאָר עַמּוֹ אֲשֶׁר יִשָּׁאֵר מֵאַשּׁוּר כַּאֲשֶׁר הָיְתָה לְיִשְׂרָאֵל בְּיוֹם עֲלֹתוֹ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם:

וְאָמַרְתָּ בַּיּוֹם הַהוּא אוֹדְךָ יְהוָה כִּי אָנַפְתָּ בִּי יָשֹׁב אַפְּךָ וּתְנַחֲמֵנִי: הִנֵּה אֵל יְשׁוּעָתִי אֶבְטַח וְלֹא אֶפְחָד כִּי־עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ יְהוָה וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה: וּשְׁאַבְתֶּם־מַיִם בְּשָׂשׂוֹן מִמַּעַיְנֵי הַיְשׁוּעָה: וַאֲמַרְתֶּם בַּיּוֹם הַהוּא הוֹדוּ לַיהוָה קְרְאוּ בִשְׁמוֹ הוֹדִיעוּ בָעַמִּים עֲלִילֹתָיו הַזְכִּירוּ כִּי נִשְׂגָּב שְׁמוֹ: זַמְּרוּ יְהוָה כִּי גֵאוּת עָשָׂה מידעת (מוּדַעַת) זֹאת בְּכָל־הָאָרֶץ: צַהֲלִי וָרֹנִּי יוֹשֶׁבֶת צִיּוֹן כִּי־גָדוֹל בְּקִרְבֵּךְ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל:

מי שברך לחיילי צה"ל

מִי שֶׁבֵּרַךְ אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב הוּא יְבָרֵךְ אֶת חַיָּלֵי צְבָא הַגַּנָּה לְיִשְׂרָאֵל, הָעוֹמְדִים עַל מִשְׁמַר אַרְצֵנוּ וְעָרֵי אֱלֹהֵינוּ מִגְּבוּל הַלְּבָנוֹן וְעַד מִדְבַּר מִצְרַיִם וּמִן הַיָּם הַגָּדוֹל עַד לְבוֹא הָעֲרָבָה בַּיַּבָּשָׁה בָּאֲוִיר וּבַיָּם. יִתֵּן ה' אֶת אוֹיְבֵינוּ הַקָּמִים עָלֵינוּ נִגָּפִים לִפְנֵיהֶם. הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יִשְׁמֹר וְיַצִּיל אֶת חַיָּלֵינוּ מִכָּל צָרָה וְצוּקָה וּמִכָּל נֶגַע וּמַחֲלָה וְיִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם. יַדְבֵּר שׂוֹנְאֵינוּ תַּחְתֵּיהֶם וְיַעַטְרֵם בְּכֶתֶר יְשׁוּעָה וּבְעַטֶּרֶת נְצָחוֹן. וְיִקָּיַם בָּהֶם הַכָּתוּב: כִּי ה' אֱלֹהֵיכֶם הַהֹלֵךְ עִמָּכֶם לְהִלָּחֵם לָכֶם עִם אֹיְבֵיכֶם לְהוֹשִׁיעַ אֶתְכֶם: וְנֹאמַר אָמֵן:

תפילה לשלום המדינה

אָבִינוּ שֶׁבַּשָּׁמַיִם, צוּר יִשְׂרָאֵל וְגוֹאֲלוֹ, בָּרֵךְ אֶת מְדִינַת יִשְׂרָאֵל, רֵאשִׁית צְמִיחַת גְּאֻלָּתֵנוּ. הָגֵן עָלֶיהָ בְּאֶבְרַת חַסְדֶּךָ, וּפְרֹשׂ עָלֶיהָ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ, וּשְׁלַח אוֹרְךָ וַאֲמִתְּךָ לְרָאשֶׁיהָ, שָׂרֶיהָ וְיוֹעֲצֶיהָ, וְתַקְּנֵם בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ. חַזֵּק אֶת יְדֵי מְגִנֵּי אֶרֶץ קָדְשֵׁנוּ, וְהַנְחִילֵם אֱלֹהֵינוּ יְשׁוּעָה וַעֲטֶרֶת נְצָחוֹן תְּעַטְּרֵם, וְנָתַתָּ שָׁלוֹם בָּאָרֶץ
וְשִׂמְחַת עוֹלָם לְיוֹשְׁבֶיהָ. וְאֶת אַחֵינוּ כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל פְּקָד-נָא בְּכָל אַרְצוֹת פְּזוּרֵיהֶם, וְתוֹלִיכֵם מְהֵרָה קוֹמְמִיּוּת לְצִיּוֹן עִירֶךָ וְלִירוּשָׁלַיִם מִשְׁכַּן שְׁמֶךָ, כַּכָּתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ: "אִם יִהְיֶה נִדַּחְךָ בִּקְצֵה הַשָּׁמַיִם, מִשָּׁם יְקַבֶּצְךָ ה' אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקָּחֶךָ. וְהֵבִיאֲךָ ה' אֱלֹהֶיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יָרְשׁוּ אֲבֹתֶיךָ וִירִשְׁתָּהּ, וְהֵיטִבְךָ וְהִרְבְּךָ מֵאֲבֹתֶיךָ" (דברים ל,ד-ה). וְיַחֵד לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה אֶת שְׁמֶךָ, וְלִשְׁמֹר אֶת כָּל דִּבְרֵי תּוֹרָתֶךָ. וּשְׁלַח לָנוּ מְהֵרָה בֶּן דָּוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ, לִפְדּוֹת מְחַכֵּי קֵץ יְשׁוּעָתֶךָ. הוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ, וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ: "ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מָלָךְ, וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה". אָמֵן סֶלָה.

ואומרים אשרי, ובא לציון גואל עד אחרי עלינו לשבח

ושרים אני מאמין

אני מאמין באמונה שלמה בביאת המשיח, ואף על פי שיתמהמה עם כל זה אחה לו בכל יום שיבוא

פיוטים ליום העצמאות

אתן הודאות ללובש גאות/עשה פלאות בחג עצמאות...

מחבר הרב יוסף משאש זצ"ל רבה של חיפה

לניגון : אשירה נא, שבח האי תנא, סתם משנה, הוטא רבי מאיר - בא סימן, אני יוסף משאש חזק

אתן הודאות ללובש גאות/עשה פלאות בחג עצמאות.
נגה אור נעלם על ראש עם עולם/הרימו דגלם בכל מבואות.
יקר מאד בא, אחרי כבה/נר ת"ר רבבה, בכל פראות.

יום הקץ השלים שעבוד אנגלים/יצאו גאולים, נפשות נכאות.
ובצאת הגאים, שסו ערביאים/אומות פראים, מכל הפאות.
סמכו ידיהם, בכלי זייניהם/ובעצותיהם, שנאה מלאות.
פראים באו, כנשר דאו/ארבו נחבאו, לדם צמאות.

מושיע ורב, ריבנו הוא רב/הכה ערב רב, מכות מופלאות.
שם כח ואל, בצבא ישראל/הפעם הואל, גדלו להראות.
אויבים נפלו, וגם נשללו/ ישראל עלו , מעלות נשאות.
שנת תשי"חה, גדלה השמחה/ גבורה נחה על עם נבואות .

חמשה אייר, יהיה מצויר/ תושב ותייר , ירבו ההודאות.
זכרו נפשות, הקדושות/ יהיו נדרשות, לדורות לאות.
קדש עמך, בנה אולמך / יתברך שמך בכל פיות .

יָחִיד רָם יְעָרוֹת חוֹשֶׁף (לרבינו מאיר אביחצירא זיע"א)

יחיד רם יערות חושף. לובש עוז הדר. בקודש נאדר. שבי ישראל יאסף.
לעיר ההדר:
מרומם שוכן שחקים. שכינתא מעפרא יקים. מצריו נקום ינקם. אדום וקדר.
מהם טוב נעדר. יהיה פורר לחלקים. יתהון יבדר:
אל גדול מושיע חוסים. קץ וצבא לחושך תשים. עד אנה בנים לחוצים.
בשרם נקדר. ומאורם קדר. מלך עלינו שום תשים. מלכא לן שדר:
יסד ארץ על בלימה. גרש נא את בן האמה. דגל ישראל הרימה.
דין איהו דר. יפה מהודר. יתגדל שמך בעלמא. יתעלה ויתהדר:
רועה ישראל הביטה. בעוניי בן ידו מטה. ואף על פי אשר חטא.
ובקרבו הור דר. כל קוץ ודרדר. כמה גדולה חרטה. חזר בו הדר:
רחום מוחל וסולח. לצרת הבת תשגיח. שרשיה ציץ תפריח. גפן סמדר.
באילנו דר. מהרה ייתן הריח. כפרי עץ הדר:
חי זך קיים בחמלתו. יזכור לעולם בריתו. ויתיר את שבועתו. ואשר נדר.
ובפרק הדר. בבית בהיבנותו. סוחרת ודר:

אסירי תקוה נסים דהאן

אֲסִירֵי תִקְוָה דָּמָם נִזְרַק לְאוֹת
הֲלֹא הֵם הַמְּדֻכִּים תַּחַת סוֹעָה וְסוּפוֹת
תַּחַת לַחַץ, לַחַץ עוֹל זָר, עוֹל זָר שׁוֹד
שׁוֹד שֶׁבֶר וּתְלָאוֹת

אַרְצֵנוּ דַּם בָּנַיִךְ צוֹעֵק
שׁוֹתִים כּוֹס רַעַל וּכְדוּמָם שׁוֹתֵק
שִׁפְכִי דִּמְעָתֵךְ כִּי הָאוֹיֵב אוֹרֵב
לִלְחוּצִים בַּצַּר שְׁחוֹרִים כָּעוֹרֵב

וּבְשׁוּב בָּנַיִךְ אֵלַיִךְ מְנַצְּחִים
אָז דִּגְלָם יִתְנוֹסֵס לְנֶצַח נְצָחִים
הֵידָד יִהְיֶה יוֹם זֶה גָּדוֹל וּמְשַׂמֵּחַ

כְּעַל דֶּגֶל צִיּוֹן נִצָּחוֹן זוֹרֵחַ

תִּשְׂכַּח יְמִינִי קִרְיַת דָּוִד חָנָה
אִם לֹא אֶזְכְּרֵךְ בְּכָל עֵת וְעוֹנָה
עַל רֹאשׁ שִׂמְחָתִי אַעֲלֶה אֶת שְׁמֵךְ
כִּי בָךְ יָשְׁבוּ לְמִשְׁפָּט כִּסְאוֹת מֶלֶךְ

פיוטים ליום העצמאות- הרב זכרי'ה זרמתי
ניתן להוריד עוד פיוטים מן האתר http://www.toratemet.net/

שלום לגאולים

(ניגון 'שלום לבן דודי')
שלום לגאולים, מארצות פזורם (ב' פעמים)
הודו לה' חסדו, ניסיו לבני אדם.
שלום לגאולים (ב' פעמים)
גבורה ותושי'ה, נגד כל אויבי'ה (ב' פעמים)
דגל כחול לבן, מקומו קדימה.
שלום לגאולים (ב' פעמים)
קברי אבות קודשינו, בידי דור ישרים (ב' פעמים)
מול שְׂריד ארמוננו , נישבע וגם נכריז.
שלום לגאולים (ב' פעמים)
זָכַרנוּ את ציון, ישבנו גם בכינו (ב' פעמים)
להיות לך חופשי, ביום עצמאותנו...שלום לגאולים

הנה אייר הגיע

(ניגון 'לכבוד הקדוש רבי יעקב אביחצירה' או 'הצדיק בבא סאלי')
הנה אייר הגיע הנה אייר הגיע , הנה יום החמישי מוכתר בעצמאותי
לכבוד הקדוש הזה לכבוד הקדוש הזה /לכבוד יום החמישי יום שמחה ליהודי

פזמון: הנה אייר הגיע הנה אייר הגיע, הנה יום החמישי מוכתר בעצמאותי
עשה פלא פלאים עשה פלא פלאים\בנה בַּית לאומי וחומות ירושלים
פזמון: הנה אייר הגיע הנה אייר הגיע הנה יום החמישי מוכתר בעצמאותי
מי הוא זה ואי זה הוא מי הוא זה ואי זה הוא\מי יעיז פניו נגדו כשיבוא אליהו
פזמון: הנה אייר הגיע הנה אייר הגיע הנה יום החמישי מוכתר בעצמאותי
החודש הזה לכם החודש הזה לכם\מדינה ועיר שלם וכיסאו ירושלֵם
פזמון: הנה אייר הגיע הנה אייר הגיע הנה יום החמישי מוכתר בעצמאותי

ידידי לא שכחת (ניגון 'ידידי השכחת')

ידידי לא שכחת להודות בַּיום הזה
על הנסים ונפלאות שהיו שלא במקרה
ידידי לא שכחת
הלוא שנות אלפיים לא נתנו גויים להתקרב
ופתאום שערי שמים נפתחו לעם כואב
שישים ריבוא ישראל מתקבצים ואין נופל
ידידי לא שכחת
מעמד קדוש ונורא עליך נגמור הלל
במשתה ויום טוב לא נהסס וכן נודה
על הטובה שגְמלתנו הזכות שנפלה בידינו
ידידי לא שכחת
את אחַי אנכי מבקש היום להתאחד
לעלות לבנות ולהתחדש בְּמדינת האל
נצח ישראל לא ישקר בוא יבוא הגואל
ידידי לא שכחת

ברוב עם והדרת מלך (ניגון 'מקהלות עם')

ברוב עם והדרת מלך, נתקבץ כולנו, שבח לא'ל
יום שמחתנו חג המדינה עצמאותנו בה' באייר
פזמון : הללוהו שבחוהו כי קִיים ההבטחה לכבוד ארצנו ארץ החיים, קריה נאמנה

שערי אורה בחודש זה, גם בכו"ח שחרר מזה
עיר בירתנו עיר הא'לוהים, הר קודשינו ביד צנחנים
פזמון : הללוהו שבחוהו כי קִיים ההבטחה לכבוד ארצנו ארץ החיים, קריה נאמנה
רִקדו דגלים הנה זה בא, אִכלו משמנים זה היום עשה
התחיל גאולה לשה פזורה, עיין לציון לך צופי'ה
פזמון : הללוהו שבחוהו כי קִיים ההבטחה לכבוד ארצנו ארץ החיים, קריה נאמנה
תקעו בשופר ביום שמחתכם, חצוצרות כי בא מועד
בביאת צמח אני מאמין, לא יתמהמה לקץ הימין
פזמון: הללוהו שבחוהו כי קִיים ההבטחה לכבוד ארצנו
ארץ החיים, קריה נאמנה

כי אשמח ביום זה (עפ"י כי אשמרה שבת)

כי אשמח ביום זה, בשמחת ארצי. אודה לא'ל ברוך, בערב מולדתי.
כמה חסדי אל שדי, על עמו גילה. בשנת תש"ח בישר, אתחלתא דגאולה. לכן אקום להודות, על גאולתנו. כל טוב, קיום הנבואה לקבץ פזורינו. אל ארץ נבחרה.
פזמון - כי אשמח ביום זה..
מדינת ארצינו, להוד ולמלכות. לתוך בירתינו, ברחמיו ישוב. הצלת עם קדוש מיד כל שונאינו. כי ביום זה, אזמר ואשיר. כי קול התור נשמע, וכן עת הזמיר.
פזמון - כי אשמח ביום זה..
תקות עם מפורד, בן שאר העמים. גם אחר שנות אלפיים, עוד נשמת אפיים. לחזור להיבנות, מנפש הומי'ה. ארץ החיים היא, כיסא הכבוד.
עוד המלך ישוב מלא פאר והוד.

פזמון - כי אשמח ביום זה..

מה נורא המקום, הייתה לראש פינה. ברכה משולשת, איילת אהובה.

ארץ טובה ורחבה, חפץ המלך בה. שאלו בשלומה, מתוקף קדושתה

זה היום עשה א'ל, ברכו את המדינה.

פזמון - כי אשמח ביום זה..

דרור נקרא (ניגון 'דרור יקרא')

דרור נקרא מבור גלותנו

שוועת עניים ישמע א'להינו

הנה צעקת בני ישראל בא אלי

ארץ הצב"י נתתי לפלטה

הנה היום אקים לכם מדינה

פזמון: דרור נקרא מבור גלותנו ,שוועת עניים ישמע א'להינו.

שבעים אומות ושריהם פקדתי

השבעתי אתכם בנות עירי

לעלות כחומה אל תוך בירתי

פזמון: דרור נקרא מבור גלותנו ,שוועת עניים ישמע א'להינו.

תבנו בתים ונטעו כרמים הריקותי

ברכה בלי די לארץ חמדתי

יבוא גואל לראש מדינתי.

פזמון: דרור נקרא מבור גלותנו ,שוועת עניים ישמע א'להינו.

נאום שנאם המשורר רבי דוד בוזגלו ז"לרבי דוד בוזגלו

אור ליום העצמאות התשכ"ח באצטדיון בבית שאן

יש לזכור כי לא על מגן נעשו נסים לדלתותינו שלא נפתחו בפני האויב. ולא על חנם זכתה שארית ישראל להוציא את המוחזקים בה מאז ומקדם ולשבת עצמאית במקומה, אם לא למען עשות רצונו יתברך בארץ כרצוננו בעבודת לב טהור ורוח נכון ובמשמעת גמורה לקדושים אשר בארץ.

אחרת, אי אפשר לנו להאמין כי זכות זו ששמה עצמאות תקום לנו למקנה ולדורות עולם. בפרט בראותנו כי עד עתה לא באנו אל חוף המנוחה. האויבים העוטרים את ארצנו מכל הרוחות עוינים אותנו תמיד.

עוד לא התייאשו ממנו, ועוד ידם נטויה לפרוץ פרצים במחננו ולהחריד את מנוחתנו. ושעה כשרה היא לשטן לקטרג על שונאיהם של ישראל.

אני תפילתי כי תהיה אמת זו מגמתנו, והדרך לעבודת בוראנו וקיום מצוותינו תהיה סלולה וכבושה לנו ולכל הבאים אחרינו, מעתה ועד עולם, אמן , כן יאמר ה

מתוך אתר פיוט

פיוט מודרני ליום העצמאות במסורת יהודי מרוקו, שנתחבר על ידי נסים דהאן. שני הבתים הראשונים מוקדשים לתיאור סבלם של ישראל, ויש מקום להשערה כי הסבל המדובר כאן הוא סבלם של החיילים הנאבקים במלחמה; הבית השלישי מתאר את זוהרו של הנצחון העתידי, והרביעי – מבטא את כיסופי הדובר לירושלים.

חרף רוח הניצחון המקווה, דומה כי במוקד פיוטנו עומדת החרדה, חרדה מפני הבאות; עוצמתן הרגשית של שני הבתים הראשונים מאפילה כביכול על שני הבתים האופטימיים יותר שלאחריהם. ביטוי בולט לכך הוא תיאור דם החיילים במילים הנוקבות "דָּמָם נִזְרַק לְאוֹת", המרמזות לדם קרבן הפסח במצרים, אשר סימן עבור הקדוש ברוך הוא היכן הם בתי ישראל, והיכן אל לו למשחית לבוא (שמות יב, יג): "וְהָיָה הַדָּם לָכֶם לְאוֹת עַל הַבָּתִּים אֲשֶׁר אַתֶּם שָׁם וְרָאִיתִי אֶת הַדָּם וּפָסַחְתִּי עֲלֵכֶם וְלֹא יִהְיֶה בָכֶם נֶגֶף לְמַשְׁחִית בְּהַכֹּתִי בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם". הבטחת הקדוש ברוך הוא בפסוק הופכת, בהקשר של פיוטנו, לתפילה אקטואלית.

אֲסִירֵי תִקְוָה דָּמָם נִזְרַק לְאוֹת
הֲלֹא הֵם הַמְּדֻכִּים תַּחַת סוֹעָה וְסוּפוֹת
תַּחַת לַחַץ, לַחַץ עוֹל זָר, עוֹל זָר שׁוֹד
שׁוֹד שֶׁבֶר וּתְלָאוֹת
אַרְצֵנוּ דַּם בָּנַיִךְ צוֹעֵק
שׁוֹתִים כּוֹס רַעַל וּכְדוּמָם שׁוֹתֵק
שִׁפְכִי דִּמְעָתֵךְ כִּי הָאוֹיֵב אוֹרֵב
לִלְחוּצִים בַּצַּר שְׁחוֹרִים כָּעוֹרֵב
וּכְשׁוּב בָּנַיִךְ אֵלַיִךְ מְנַצְּחִים
אָז דִּגְלָם יִתְנוֹסֵס לְנֶצַח נְצָחִים
הֵידָד יִהְיֶה יוֹם זֶה גָּדוֹל וּמְשַׂמֵּחַ
כְּעַל דֶּגֶל צִיּוֹן נִצָּחוֹן זוֹרֵחַ
תִּשְׁכַּח יְמִינִי קִרְיַת דָּוִד חָנָה
אִם לֹא אֶזְכְּרֵךְ בְּכָל עֵת וְעוֹנָה
עַל רֹאשׁ שִׂמְחָתִי אַעֲלֶה אֶת שְׁמֵךְ
כִּי בָךְ יָשְׁבוּ לְמִשְׁפָּט כִּסְאוֹת מֶלֶךְ